SOLDATUL

Nr. 400 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

UNITATEA NOASTRĂ PRIN MUNCĂ

In două ocaziuni diferite s'au rostit temeiurile organizației noastre actuale naționale și de Stat. Cuvântările d-lui prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de miniștri, de la Uniunea Sindicatelor Agricole și de la solemnitatea decorării muncitorilor fabricei Vulcan pot fi socotite ca expresia cea mai pură a doctrinei regimului Mareșalului Ion Antonescu. Această doctrină e simplă, fiindcă ea isvorăște din fundamentele naturale ale românismului insuș și ea se poate rezuma în puține cuvinte:

Suntem un neam de agricultori și de țărani. Ideea de proprietate individuală a pământului ne asigură, de când existăm în istorie, o perfectă unitate națională pozitivă, fiindcă proprietatea n'a avut niciodată la români un înțeles de privilegiu, ci a fost și este un atribut al muncii și al producției. Chiar când soarta ne-a fost potrivnică istoricește și au năpădit peste noi puteri străine covârșitoare, cari au încercat să schimbe rânduielile străvechi în organizarea statului și în distribuția proprietății individuale, acest sentiment care identifică proprietatea cu munca n'a putut fi alterat și românul și-a păstrat vii drepturile lui de factor determinant de unitate națională.

De aceea, mai târziu, când evoluția condițiilor umane de traiu, a impus și în cadrele societății românești apariția factorului industrial, noi n'am trecut prin sguduirile și frământările de aiurea. Excedentele vieții rurale au trecut în sfera activității de fabrică cu aceeași nobilă conștiință a țăranului, că munca este supremul bun pe care l-a dat Dumnezeu omului spre mulțumirea lui și a celor de acelaș neam cu el.

Societatea românească este, datorită acestei vechi și originale concepții sociale, una din cele mai solide și mai interesante societăți din lume. Perfecta noastră unitate de limbă, pe întreg întinsul pământului locuit de români, e un fenomen unic în Europa și el demonstrează forța de granit a ființei naționale românești. Așezările sociale, cari s'au născut, s'au desvoltat ori s'au modificat în cursul veacurilor pe spațiul nostru vital astfel determinat și-au aflat justificare numai atunci când ele au corespuns ideii centrale, armonice, dintre relația: proprietate și muncă. Sentimentul proprietății ne vine de la strămoșii noștri romani; orgoliul muncii ni se trage poate de la ceilalți strămoși, cari erau cea mai veche populație civilizată a Europei: de la traci. In gestul, pe care îl face țăranul mângâind cu palma bătătorită mătasea lunecoasă a boabelor de grâu se rostește fără cuvinte filosofia simplă și măreață a muncii. Acelaș gest îl face — și meseriașul față de lucrul lui, iar el spune acelaș lucru. Pentrucă la noi, munca înseamnă producție.

D. I. Cucu

(Continuare în pag. 2-a)

Piesă grea de artilerie antiaeriană în acțiune pe frontul de răsărit.
(S.M.P.- Matei Constantin)

TESTAMENTUL MAREȘALULUI STALIN

Din Moscova ne ajung mereu la ureche frânturi din planurile bolsevice în Europa de după război. După aceste știri, sovieticii vor nu mai puțin decât îngenunchierea definitivă a Finlandei și drepturi suverane în Suedia și Norvegia. Rusia Sovietică vrea eșire în Oceanul Atlantic, iar mările din nordul Europei, le socotește de pe acum ca pe niște lacuri rusești.

In contru, Rusia Sovietică vrea o Germanie desmembrată în sute de mici state, cari să nu poată opune nici cea mai mică rezistență poftelor sovietice și în acelaș timp o Polonie, cu guvern dictat dela Moscova.

In sud, și aici sovieticii ne vizează și pe noi, Moscova vrea o Mare Neagră numai rusească, iar Balcanii până la Marea Adriatică bolșevizați.

Trebue să le recunoaștem sovieticilor multă fantezie. Să ne gândim numai că țarii Rusiei de odinioară, oricât erau ei porniți spre cuceriri, nu s'au gândit să-și întindă dorințele ca Stalin.

Testamentul lui Petru cel Mare, despre care se face atâta pomenire, voia printre altele cucerirea Constantinopolului și eșirea în Mediterana. Dar acest testament, limita pretențiile rusești la Constantinopol și țările din Balcani erau vizate numai în parte. Cât de neînsemnat ne pare deci azi, acest testament, față de testamentul lui Stalin, care înglobează în litera lui aproape întreaga Europă.

Căci în gândul lui intim, Stalin nu se oprește numai în Balcani. Italia este o pradă tot atât de dorită de Moscova, ca și noi, iugoslavii, bulgarii și grecii. In ceeace privește Spania, sovieticii se socotesc pur și simplu creditorii acestei țări, deoarece acum câțiva ani, comuniștii și-au vărsat sângele pe teritoriul spaniol. De aici, sovieticii se văd stăpâni în Franța, pe care au reușit să o comunizeze înainte de război.

Fără îndoială, că planurile comuniste nu s'ar opri aici. Moscova mai cântă și azi în surdină: „Proletari din toate țările uniți-vă". „Dorința de căpetenie a bolșevicilor este o revoluție mondială, care să le aducă dominația asupra întregei lumi.

Planurile bolșevice sunt socotite de mulți ca utopice. In primul rând Rusia Sovietică este o țară înfrântă, pe teritoriul căreia se află trupe de ocupație străină. Deci Moscova vorbește fără încetare, de pielea ursului din pădure. Dar chiar admițând prin imposibil, — spun alții — că Rusia Sovietică ar eși biruitoare din acest război, celelalte mari puteri, nu i'ar permite să-și împlinească dorințele de dominație. Se va găsi la timpul său soluția potrivită — spun tot aceștia — pentru ca ursul sovietic să-și retragă ghiarele de pe harta Europei.

Chiar dacă mulți sunt de bună credință, ei trebuesc deșteptați din visul lor periculos. O Rusie învingătoare și care ar socoti că victoria se datorește exclusiv ei, — deoarece Rusia a învins Germania și nu aliații — n'ar mai ține seamă de nimic, mai ales că n'ar mai exista o forță armată, care să pună stavilă planurilor sovietice. O Rusie victorioasă, s'ar revărsa ca un puhoi asupra Europei și viața tuturor statelor din Europa ar fi amenințată.

Chiar dacă nimeni nu se poate gândi serios la o victorie sovietică, planurile comuniste trebuesc urmărite totuși cu atenție. Testamentul lui Petru cel Mare a provocat atâtea războaie, iar noi românii cei mai apropiați de Rusia, am avut mereu de suferit pe urma visului nebunesc al țarului.

Testamentul lui Stalin, va fi desigur tot atât de plăcut sufletului rusesc și dacă el nu va putea fi realizat azi, urmașii lui Stalin vor căuta să-l realizeze ei.

Datoria Europei, dar mai ales datoria noastră este deci, să contribuim la prăbușirea colosului din răsărit pentru ca amenințarea lui să se îndepărteze cât mai mult de țara noastră.

MUNCITORIMEA ROMÂNĂ

D. Mareșal Ion Antonescu a subliniat în nenumărate rânduri tăria frontului intern. Conducătorul Statului a scos îndeosebi la iveală virtutea țărănimii române, care în timpurile grele de azi, prin sforțări îndoite, a reușit să ridice producția țării și astfel să înlăture neajunsurile ce se ivesc pe urma lipsei de brațe.

Nu mai puțină laudă se cuvine, după cum însuși d. Mareșal Ion Antonescu a accentuat, în această împrejurare — muncitorimii române, care depune de ani de zile un zel și o râvnă vrednică de laudă, pentru izbânda cauzei comune.

Problema muncitorimii s'a arătat destul de spinoasă, până și în țările cu o legislație muncitorească foarte înaintată. Conflictul dintre muncă și capital si-a ridicat mereu capul.

Iată însă, că această problemă nu s'a pus un singur moment în țara noastră. Putem afirma cu mândrie, că nu există o uzină, o fabrică sau o întreprindere, pe care muncitorul român să o fi sabotat. Nu vorbim de puținele cazuri, în cari agenții Moscovei, deobicei de altă lege decât cea românească, încercau să sfarme solidaritatea muncitorimii noastre. In aproape unanimitatea lor, muncitorii noștri și-au făcut cu vârf și îndesat datoria, dându-și seama că prin munca lor harnică, ajută sforțarea comună în izbânda finală.

S'a spus în nenumărate rânduri despre țăranul român, că e cu desăvârșire dușman al ideii comuniste. Ca exemplu s'a adus anul 1917, când comunismul își trăia începuturile chiar în țara noastră, prin bolșevizarea armatei rusești. Nici un român n'a putut fi la acea dată infectat de boala comunismului.

Explicația acestei repulsiuni a țăranului nostru față de comunism, a fost dată prin dragostea fără pereche, pe care o are românul nostru pentru proprietate. Din moment ce bolșevismul nega dreptul de proprietate, țăranul român nu putea privi decât cu ochii răi o astfel de concepție.

Dar dacă la țărănime ura față de comunism își găsește o justificare firească, dușmănia muncitorimii române față de comunism, nu este chiar așa de simplu de explicat, deși această adversitate există în chipul cel mai pronunțat.

S'au întâlnit nenumărate cazuri, în care muncitorul român s'a declarat împotriva comunismului. Râvna, apoi, pe care o depune muncitorimea română pentru mărirea producției noastre de război, e cea mai bună dovadă, că sufletul muncitorului român este acolo unde e sufletul țării.

Adevărul este, că la noi nu există clase sociale atât de distincte ca în altă parte și capitalul românesc n'a ajuns niciodată să exploateze munca. Cele două instrumente ale producției au mers mână în mână și muncitorul român a avut întotdeauna posibilitatea unui trai omenesc. Realizându-se o colaborare perfectă între cele două noțiuni, am reușit să creiem muncitorul român, piatră de temelie ca și țărănimea, la clădirea României Mari.

Ion Munteanu

Pagina Literară

CASA LUI IBRAIM

In dosul otelului Zottu, într'o ulicioară pe care progresul edilitar a șters-o dintre străzile Turnului, exista, pe la 1855, o curte mare boierească, închisă de jur împrejur cu ziduri nalte, isprăvite sus cu coamă de olane. Curtea și casa dinăuntru erau de pe la începutul veacului, ridicate de un negustor creștin, dar după chipul locuințelor turcești. Proprietatea trecuse prin mai multe mâini, până ce, înainte de război, intrase în stăpânirea lui Ibraim și a tovarășilor săi de negustorie. Turcul — însurat și cu copii — nu-și adusese familia nici-odată pe malul stâng al Dunării, deși uneori era să rămână la Turnu câte o jumătate de an. Familia lui, înainte de război, trăia în belșug și privilegii la Adrianopol. El purta negoț înfloritor dincolo și dincoace de Dunăre și aducea acasă pungi cu aur. Dar în zilele războiului și după război, pagube mari, jafuri, rechiziții, necinstea unor tovarăși și moartea unui fecior, în luptele din Caucazia au zdruncinat greu averea și inima lui Ibraim și i-au înflorit barba cu brândușele căruntețel. Treburile Turcului mergeau prost. Se schimbase fața lumii! Prețurile, mușteriii, vadurile Dunării, puterea Padișahului,, toate erau acum cu totul altfel decât le apucase și le știa Ibraim. A trecut iar Dunărea ca să-și prefacă averea în bani și să se înapoieze de istov în Stambul, locul lui de obârșie. Dar averea lui fusese administrată, în timpul războiului, de niște tovarăși neomenoși. Cu mari stăruințe, cu mari cheltuieli și cu ajutorul câtorva avocați, prieteni cu Piua-Petri, a putut Ibraim să restabilească drepturile sale uzurpate. De nevoie, s'a hotărît să mai rămână în țară și să aștepte limpezirea în justiție a procesului de revendicare.

Casa lui Ibraim era o mică cetate. In pătratul clasic al curții orientale, locuința era lipită cu spatele de zidul dinspre miază-noapte și coprindea tot zidul, din cap până în cap. In fața locuinței, era prăvălia al cărei zid dinspre miază-zi era fostul zid al cetății, transformat în fațadă de prăvălie. Dar prăvălia nu se întindea cât zidul, ci mai lăsa loc pentru poarta veche de stejar, ferecată cu piroane, și pentru o chilie în colț, adăpostul fostului cavas al fortăreței. Astăzi, vechea și mohorîta curte turcească deschidea spre miază-zi, în ulicioara menită să se prefacă în bulevard, pleoape de vitrină și ochi de rodii, de struguri și de portocale. Insă numai cunoscătorii caselor turcești ar fi putut să bănuiască, în dosul prăvăliei și în dosul porții aproape seculare, raiul de flori pământești, în care Ibraim aștepta pe celălalt, a lui Mohamed.

Turcul avea patima florilor. Dacă, pe vremea aceea, ar fi fost la noi cultul trandafirilor și al crisantemelor, ca astăzi, Ibraim în loc să vândă untdelemn și gogoși de ristic se făcea florar să-și acopere toate pagubele. Ibraim iubea florile, le sădea, le veghia, le udă, le apăra de dușmani, le disciplina cu foarfeca și cu speteaza, revărsind asupra lor comoara de delicate purtări de grijă și prisosul de iubire părintească, strânse celor din Stambul dar vremelnic stăvilite de obstacolele situației și de surghiunul între ghiauri.

Coprinsul curții era împărțit în două, grădina și depozitele casei, adică butoaie, rafturi vechi, lăzi cu litere turcești pe ele, lemne, scări, fierărie ruginită și divane desfundate.. Toate acestea stăteau tixite la umbra unui stejar, poate mai bătrân ca locuința, și ale cărui ramuri superioare covârșeau zidul cu coamă de olane. Prăvălia avea în dos alte încăperi mai mici, pline cu mărfuri, iar dedesupt o pivniță. Vânzătorii pe cari îi ținea azi Ibraim — unul grec și unul român — aveau casele lor și veneau la prăvălie dimineața. In alte vremuri negustorul avusese și paznici, dar acum tot aștepta să-i vie un om de legea lui, și turcul așteptat nu mai venea.

Odăile de locuit — chilii așezate una lângă alta și dând toate într'un coridor ca de mânăstire — erau parte mici magazii, parte îmbrăcate cu divane și cu covoare. Acestea din urmă erau la fel. Paturi fără picioare umpleau odaia întreagă sau lăsau la mijloc, între ele, loc pentru o masă rotundă, și ea aproape tot fără picioare. Pereții erau numai văruiți.

In două camere stăteau, în câmpul de var, niște fâșii de mătase verde, cusute cu aurite stihuri arăbești. Dintr'o panoplie, bogată altă dată, mai rămăseseră câteva iatagane și câteva pistoale. O atmosferă închisă și mucedă stăruia în acest interior turcesc, fără copii și fără cadâne. Ibraim își făcea singur toată gospodăria. Câte-odată, la o lună sau două, venea, să scoată covoarele și pernele la soare, o țigancă bătrână care știa turcește.

Grădina lui Ibraim începea cu o perdea de viță care creștea în fața chiliilor și-și împletea curpenii cu toate gratiile de fier bătute la ferestre. Viața se ofilea și se sfârșea, când ajungea la umbra stejarului, în partea cealaltă unde se grămădeau lăzile și tinichelele. De la poartă spre casă, vechii proprietari făcuseră un drum de caldarâm, care era acum aproape îngropat în ierburi și în flori de portulac.

Alți copaci, afară de stejar, mai erau un cais, doi piersici, un migdal și pe lângă ziduri o pădurice de oleandri în ghivecituri. Intre acești copaci și copăcei Ibraim cultiva zeci de familii de flori pământene și străine. Lângă răzoare veneau șiruri de glastre, lângă glastre veneau pămătufuri și cuiburi. In Mai, grădinița turcului era o leasă de trandafiri de toate neamurile. In Iunie, apăreau și ragurile îngerești ale crinilor.. După crini înfloreau și dăinuiau sub cuptoarele verii, sângerândele pelargonii, cârciumăresele și gura-leului. Iar la umbra acestor flori, corpolente și decorative, făceau casă mică și smerită, dar sfânt mirositoare ca o cădelniță, rozeta și busuiocul.

Ibraim hrănea, cu drojdie de cafea și cu alte plămădeli cunoscute de el, o mulțime de existențe plăpânde și pipernicite, care găseau prea slab și trecător soarele țării noastre. O familie de cactuși stătea aliniată în glastre verzi, puțin simțitoare și zăbavnică la îngrijirile lui Ibraim. Câțiva rodii, câțiva lămâi, încălțați în cutii de lemn sau în tinichele de untdelemn, sporeau dorul turcului după coastele Bosforului și ale ostroavelor din Marmara.

Această lume nevinovată, scumpă inimii lui Iraib, se adăpa dintr'o fântână cu roată și cu scripete, cu lanțuri ruginite și cu ghizduri de piatră. Dincolo de fântână, stătea în colț, aproape mascată de perdeaua oleandrilor, chilia fostului paznic, veche, dărăpănată, fără sobă și fără geamuri.

La această chilie, Ibraim a început să se gândească spre începutul iernii. A pus să-i rezidească începutul iernii. pus să-i soba a văruit-o, i-a dres ușa și ferestrele și a făcut-o bună de locuit. Apoi, într'o zi i-a spus lui Savu:

— Frate Savule, m'am gândit să te chem să stai aici la mine, în odaia de la poartă. Eu am multe treburi le Nicopole și trec mereu Dunărea. De altă parte, mă pregătesc de un drum mai lung, la Stambul, și mi-e greu să las toată casa pe mâna slugilor.. slujbă și mare hatâr..

Astfel a intrat Savu în casa lui Ibraim.

EVOLUȚIA CRITICII LITERARE

Rolul criticii este de a îndruma literatura fixând ținta de urmărit și criterii de apreciere.

Cu rolul de îndrumare critica se obișnuește a fi considerată că începe cu Ion Heliade Rădulescu. Acesta a dat îndemn tuturor să scrie. Ținta de urmărit pentru Eliade era de a umple „toate bibliotecile române cu cărțile noastre" spre a comunica „prin scris sau prin cărți la națiunea întreagă și la posteritate cunoștințele, capitalul nostru intelectual și moral".

Un alt îndrumător literar a fost Mihail Kogălniceanu, care în articolul-program al revistei Dacia fixează ca țintă pentru literatură să fie alcătuită din „compuneri originale".

Fără a fi avut pretenția de îndrumător literar Alecu Russo a scris un mic studiu literar intitulat: Poezia populară. In acest articol, după ce arată rolul creației populare în evoluția unui popor, trece la studierea poeziei populare române și o împarte în: cântece bătrânești, cântece din frunză, hore și doine. Arată apoi legătura dintre această poezie și evoluția poporului sau stările lui sufletești.

Un contemporan al lui Russo, Costache Negruzzi, a publicat și el un studiu asupra poeziei populare, intitulat „Cântecele populare ale Moldovei, dar el nu se preocupă de frumusețea poeziei populare, ci de legătura dintre ea și viața poporului.

Negruzzi însă a publicat un articol, acesta cu caracter de analiză literară, în care prezintă pe poetul Daniil Scavinschi. Aici caută să arate și părțile pe care le socotește de merit și scăderile poeziilor.

Un alt articol, asupra lui Al. Donici, se ocupă aproape numai de viața poetului și aduce laude fabulelor lui, fără a arăta valoarea lor literară.

Alexandru Odobescu a publicat o serie de articole, în care prezintă pe diferiți scriitori: Poeții Văcărești, Vasile Alecsandri (Legende nouă, Ostașii noștri, Despot Vodă), N. Bălcescu, P. Ispirescu. Insă Odobescu se ocupă mai mult de viața scriitorilor decât de valoarea literară a operelor lor. Oarecare aprecieri sunt la Vasile Alecsandri.

Cu Titu Maiorescu critica literară se afirmă ca o activitate așezată pe temelii solide, având țintă și criterii precise de apreciere.

Maiorescu și-a formulat punctul său de vedere în studiile intitulate: Condiția materială și condiția ideală a poeziei. In ele ne arată care sunt mijloacele ce pot fi întrebuințate, pentru ca opera să realizeze frumosul, atât ca formă cât și ca fond.

Ținta pe care o fixează unei opere literare este realizarea frumosului, iar criteriul de apreciere este cel estetic.

T. Maiorescu a reușit să elimine din judecarea operelor elementele streine, cum spre pildă: naționalismul, patriotismul etc. Aceasta era cu atât mai necesar, cu cât, în momentul apariției criticei lui, producțiile literare erau judecate ca bune numai după cum cuprindeau sau nu un sentiment patriotic, fără a se ține seamă de arta întrebuințată în exprimarea acestui sentiment.

Lui Titu Maiorescu i se opune un critic contemporan cu el, C. Dobrogeanu-Gherea, care numește critica acestuia ca metafizică și judecătorească, întrucât Maiorescu se ocupă numai de operă și o analizează ca fond și formă declarând-o izbutită sau neizbutită, fără a se ocupa de alte elemente din afara operei.

Gherea, folosind metoda criticului francez H. Taine spunea că pentru înțelegerea unei opere trebue să cunoaștem mai întâi pe autor, studiindu-l din punct de vedere al rasei, al mediului și al momentului. In operă vedea rezultatul acestor influențe, adică a rasei, a mediului și a momentului. După aceea căuta să găsească mijloacele prin care creațiunea artistică lucrează asupra noastră.

Critica sa Gherea o numea științifică. Numai că el n'a reușit, ca Maiorescu, să se mențină în cadrul principiilor emise, ci a strecurat, în chip involuntar chiar, în aprecierile sale, elemente din vederile sale politice, fiind reprezentantul unui partid politic, cel socialist.

Inceputul secolului al XX-lea a avut ca îndrumători literari pe N. Iorga prin revista Semănătorul și pe Ovid Densușeanu prin revista Vieața nouă.

Activitatea critică a lui N. Iorga nu este propriu zis întemeiată pe o teorie estetică, ci mai de grabă reprezintă trezirea la vieață, sub o formă mai accentuată, a curentului național dela jumătatea secolului al XIX-lea.

Densușianu însă, întemeiat pe evoluția poeziei lirice din Apus, se menține în criteriul pur estetic, acordând astfel o bună primire poeziei noi — Simbolismul.

Aproximativ după 1910, apreciatori autorizați ai operelor literare s'au manifestat: Mihail Dragomirescu, G. Ibrăileanu și, ceva mai târziu, Eugen Lovinescu.

Toți au la bază criteriul estetic.

UNITATEA NOASTRĂ PRIN MUNCĂ

(URMARE DIN PAG. I-A)

adică rod, adică împlinirea cu sfințenie a unui ideal creator și de aceea proprietatea e dorită cu pasiune, nu spre fală și huzur, ci fiindcă ea asigură satisfacerea acestei năzuințe curate de a produce, de a rodi.

Datorită acestei filosofii a muncii, proprie neamului românesc, curentele și doctrinele sociale de tot soiul, cari au făcut ravagii în alte părți, nu și-au găsit culcuș la noi. Nici socialismul și nici comunismul n'au aflat curs în societatea românească, fiindcă și unul și celălalt nu aduceau nimic în plus înțelegerii noastre românești despre drepturile și libertatea muncii. Socialismul ne vorbia de un internaționalism care suna fals în armonia geografiei noastre sufletești și naționale; comunismul face din muncă o osândă și din proprietate un instrument de tiranie în Stat, în beneficiul câtorva beneficiari cari au oroare de sfintele mulțumiri ale muncii.

Noi stăm astfel pe teren solid, pe tradiții străbune și pe realitățile pozitive ale românismului de totdeauna. Noi n'am avut și nici nu avem capitaliști cari stau pe munți de aur, cum spunea d. prim ministru prof. Mihai Antonescu la fabrica Vulcan, și nici muncitori îngenunchiați la picioarele acestor munți de aur. Noi suntem o țară de muncitori liber pasionați de nobila funcțiune a muncii productive și creatoare și mândri de adevărul, că românismul s'a creat din munca noastră națională și se va înălța prin munca noastră conștientă. In acest crez de unitate, de armonie și de muncă stă însăși tăria noastră de azi.

D. I. Cucu

Sărbătoarea Finlandei

Ziua de 28 Februarie 1835 este data renașterii naționale a poporului finlandez, sărbătoarea lui cea mai de seamă când anonimul medic de provincie Lönnrot prezintă societății de literatură dela Turku, Kalevala. Această epopee, la care Lönnrot a lucrat aproape 15 ani, umblând din sat în sat, flămând, însetat și desculț, conține toată comoara folklorică a Finlandei, toată bogăția ei spirituală. Eroul principal al acestei epopei Väinämöinen, e numai cântec. El cântă pentru toată suflarea finlandeză, pentru frumoasele și imaculatele priveliști, în care păsările cerului se opresc din sborul lor, pentru a asculta aceste minunate cântece. Timp de 15 ani autorul ei a întârziat prin toate colibele și toate cătunele, uitând de el, numai s'asculte din gura bătrânilor comorile de mai târziu ale neamului său. Această sărbătoare națională a Finlandei, nu este, după cum vedem, legată de un eveniment armat; spiritul pacific al micii țări dela Nord fiindu-i unicul îndreptar în viață. Renăscută ca pasărea Phönix din propria ei cenușă, Finlanda a fost trezită de această epopee la o altfel de viață, nu aceia pe care i-o pregătea mai întâi stăpânirea suedeză și-apoi cea rusească. Increzătoare în forțele sale spirituale și-a croit singură drumul în lume. O sărbătoare națională, legată de o carte, este tot ce poate fi mai simbolic pentru sufletul și prosperitatea unui popor, când altele cu zăngănit de arme, anunță fapte cari le-au dus spre victorii, cu jertfe mari omenești. Spiritul pacifist al Finlandei s'a manifestat din primele începuturi ale organizației ei ca stat, căutând să se afirme și să-și păstreze sâmburile etnic mai mult cu ajutorul bagajului folkloric din Kalevala.

Ziua de 28 Februarie găsește de data aceasta pe prietena și aliata noastră, la o răspântie grea a existenței și-a libertăților sale prin presiunile făcute din toate părțile taberei adverse, de a depune armele fără condițiuni.

Cunoaștem cu toții lupta plină de dreptate și de cel mai însuflețit sacrificiu pe care eroica țară din nordul Continentului o duce contra unui popor mult mai numeros, luptă pentru apărarea culturii și credinței sale. Deși un popor de numai 4 milioane, atunci când a fost vorba de subjugarea drepturilor sale, n'a ținut socoteală de cele 320 de milioane de sovietici și a pus mâna pe arme.

Sacrificarea Finlandei, a teritoriului ei atât de mic, pentru a potoli pofta de cuceriri a unor oameni fără milă și fără Dumnezeu, este cel mai mare păcat, cea mai mare nedreptate ce s'ar face cu un popor.

Lupta Finlandei, nu este numai apărarea hotarelor și a drepturilor sale etnice, ci este și lupta contra acelora care nesocotesc trecutul său plin de cântec și lumină.

Poporul român, legat prin aceiași comunitate de destin, a înțeles și-a luat parte la toate durerile ce a întristat și a îndoliat sufletul finlandezilor.

Aceiași perfidă agresiune, la un interval atât de scurt, întinzându-se și peste trupul țării noastre, am fost încercați de aceleași mari dureri, neînțelese de alții.

Pe drumul de glorie al ostașilor finlandezi, acolo în nordul îndepărtat, au mers ostașii noștri în sud, ducând pe unde au trecut, lauri celor mai strălucitoare biruinți.

Deaceea, ca aliați și prieteni devotați, luăm parte cu toată însuflețirea la această sărbătoare mare a poporului finlandez, cu credința nestrămutată că lupta lui ca și a noastră vor fi înțelese până la sfârșit.

Constantin Salcia

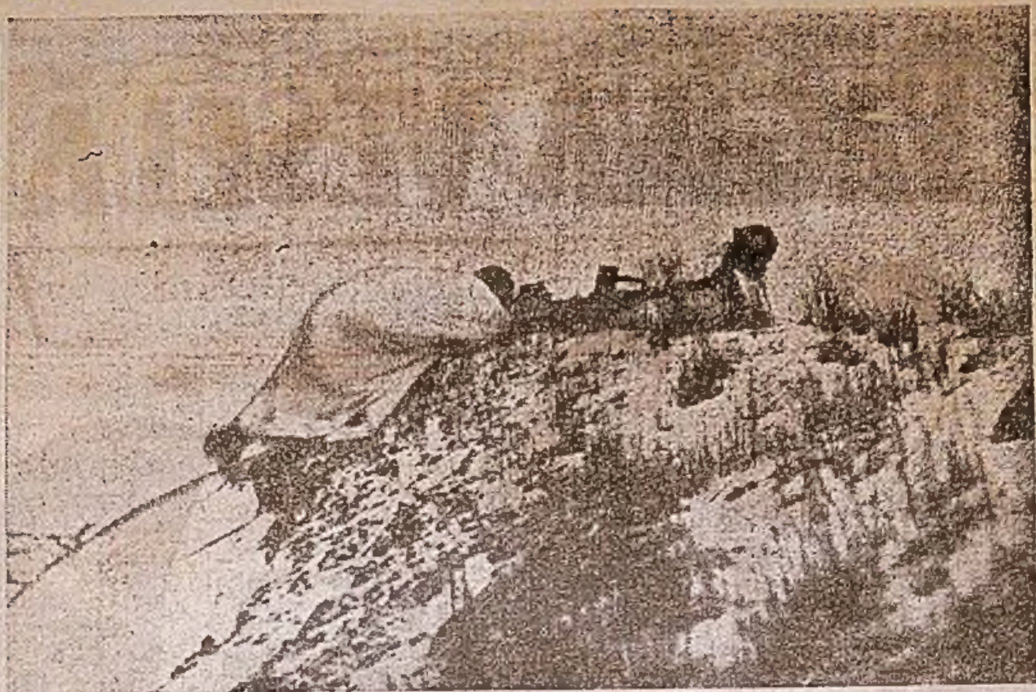

Incă un pas și pușca mitralieră va fi pusă în funcțiune *(S. M. P. Matei Const.)*

NOUI AMĂNUNTE DESPRE ULTIMUL ATAC AERIAN GERMAN ASUPRA LONDREI

Stăm cu ochii ațintiți asupra ferestrei carlingei, căutând să străbatem cu privirile întunericul. Au sosit clipele de primejdie, dela miezul nopții, când formațiunea avioanelor noastre de luptă trebue să se încadreze în marele val de aparate care pornesc spre Anglia.

Făcând o curbă largă, avioanele pornesc în noua direcție, se apropie și iau formația ordonată. Aripile plutesc cenușii și neclare în noapte. Trebue să trecem printr'o pătură de ceață groasă de 200 metri. Din eșapamente țâșnește mereu, o jerbă trădătoare de scântei roșii. Jos, pe suprafața apei, apar luminile roșii-verzui ale geamandurilor, apoi dispar repede pe măsură ce urcăm. Direcția Vest. Sburăm către Londra. Trecerea peste Canalul Mânecii se face ca totdeauna. La coasta engleză ne întâmpină antiaeriana, reflectoarele și o ceață de vânători de noapte cari au fost înconoștiințați de aparatele de măsurare la distanță despre sosirea noastră. Războiul tăcut începe. Tăcut pentru aviatori, fiindcă în sgomotul motoarelor toate celelalte pălesc, pocnetul obuzelor urletul sirenelor și detunătura surdă a bombelor care explodează. Toți suntem numai ochi. Linia de baraj e trecută. Suntem deasupra orașului, deasupra Londrei. Atacul începe.

Această noapte deasupra Londrei a avut o altă înfățișare decât până acum. Inamicul a încercat să se adapteze sistemelor noastre de acțiune. Apărarea era mai concentrată decât oricând, și din această cauză mai bună vizibilitatea obiectivelor. Am bănuit-o încă de pe când ne apropiam: această noapte va fi o bătălie a reflectoarelor și a conlucrării dintre toate armele defensive. Avem echipagii tinere, oameni cari au câte 7 sboruri la inamic toate asupra Londrei. Sboară tot atât de dârzi și hotărâți contra orașului depe Tamisa ca și cei „bătrâni". Aceasta este nesdruncinata aviație germană. Face să-i vezi pe acești oameni!

Avioanele de luptă ajung deasupra sectorului de atac la ora ordonată. Rachetele luminoase de marcare a zonelor ne așteaptă. Apoi încep să cadă bombele, părăsind cușele și năpustindu-se asupra obiectivelor. Limbi roșii țâșnesc deasupra orașului sguduit de detunături și înfierbântat de pojarul focului. Un avion de lângă noi a atins probabil un rezervor de benzină colo jos, fiindcă se înalță deodată o flacără înaltă de 1500 metri.

Sburăm către obiectivul nostru am lăsat Westend în urmă și înaintăm peste City către docuri. Trec câteva secunda. Apoi un reflector ne prinde brusc scăldându-ne carlinga într'o lumină orbitoare. Ne prinde un al doilea, din dreapta și stânga vin altele, albe și violete, închizându-ne într'o piramidă de lumină. Greul aparat se degajează, virează, se lasă în picaj, apoi urcă. Proectilele anti-aeriene ne înconjoară, porișorii galbeni ai exploziilor dansează de jur împrejur. In masca de oxigen curg picături fine. In tub se fac cristale de gheață. Mâini pipăie dealungul mașinii, sau se crispează de scaun. In lupta neîntreruptă a virajelor minutele trec încet. Numai dibăcia pilotului va fi hotărîtoare în duelul dintre anti-aeriană și avion. Căpitanul escadrilei ține strâns manșa. E un om care a sburat până acum de 160 de ori către Vest. Deodată apar trasoare și flăcări lângă noi. Facem mișcarea subită pentru a ieși din zona periculoasă. Avionul s'a aplecat atât de mult încât peretele lateral al carlingei ajunge tavan. Niște mănuși de piele atârnate în dosul tunului se smulg din cuiu și ne cad pe fețe. Picioarele părăsesc podeaua, casca presează asupra peretelui. Sburăm aproape cu capul jos. Totul ne este indiferent. Prin întuneric cade ceva. Pac! s'a spart lampa de buzunar. Redresăm și revenim însfârșit la poziția normală.

O jerbă de foc țâșnește din față, plutește în jurul fuselajului, trece pe la 2 metri deasupra acoperișului și pe sub aripi. Un vânător de noapte trage asupra noastră. Am virat și am scăpat de el. Auzim venind spre noi un aparat cu un motor. Turela de luptă și tunurile se îndreaptă spre el. Am trecut. Tubul avionului s'a rupt. In carlingă e prea puțin loc ca să ne deplasăm pentru a-l repara. In căștile noastre e acum tăcere. Oamenii echipagiului au pierdut legătura între el.

Ne vine rândul să aruncăm bombele. Ușurat, avionul se smulge în sus. Aruncare bună. Trăgătorul de bord stă la pândă. Incendiile de jos se întind. Proectilele anti-aerienei au ajuns încă odată atât de aproape de noi încât trăgătorul, după cum ne-a spus după aceea, a închis ochii o clipă și s'a gândit: atât ne-a fost!

...Intoarecette. Din urmă ne petrec reflectoarele și anti-aeriana. Virăm, apoi coborâm spre Canal. Trecem peste coasta franceză numai la 10 metri înălțime. Deasupra continentului o ceață subțire care ne împiedecă să recunoaștem aerodromurile. Incă un ghinion: radiotelegrafistului, un vechi sburător deasupra Angliei, i se strică casca. E casca lui veche cu care a sburat de peste 150 de ori către Insulă. Trăgătorul i-o dă pe a lui. Aparatele de radio și de goniometrie caută cu febrilitate și găsesc înfine aerodromul. Aterizăm. Un vânător de noapte englez dă târcoale, dar nu cutează să se apropie.

Raport la postul de comandă. Luptătorii au sosit. Toți. Comandorul strălucește de bucurie: au venit înapoi toți. Pentru a patra oară reveniți fără pierderi din-tr'un mare atac asupra Londrei. In urechi stăruie încă zumzet de motoare... (ESS).

Dr. Haraldo Jansen
Corespondent de răsboi

Chipuri de eroi

COLONELUL NICULESCU GHEORGHE

In ziua de 22 Iunie 1941, când Mareșalul Conducător dădea ordinul de zi, prin care se adresa trupelor țării, în fața conștiinței naționale și a istoriei: „Vă ordon, treceți Prutul" regimentul de dorobanți de sub comanda colonelului Niculescu Gheorghe se afla pe poziție, în fața graniței nedrepte și dureroase, care apăsa pe sufletul neamului. Sub ordinele unui comandant, în care se întruchipase calitățile unui om superior și ale unui ostaș desăvârșit, unitatea de dorobanți moldoveni avea să facă în curând dovada pregătirii technice și a virtuților morale, pe care le vor înveșnici în strălucite fapte de arme...

Minte clar văzătoare, spirit ager, suflet pe care flacăra unei credințe îl putea transforma într'un dinam, care să-și radieze energia spre cei în mijlocul cărora trăia, colonelul Niculescu Gheorghe reușise, în scurt timp, să facă din regimentul pe care-l comanda, o unitate de sacrificiu total pentru împlinirea datoriei.

Cele câteva zile scurse între ordinul de zi către armată al Mareșalului Conducător și atacul general, nu mai sunt folosite pentru instrucție. In ele, sufletele caută să se înțeleagă și să se apropie și mai mult unele de altele, închegându-se într'un bloc de nedesfăcut. Comandantul e în mijlocul tuturor, ca un simbol. El e flacăra care unește și sudează...

In ziua de 7 Iulie 1941, înainte de a intra în dispozitivul premergător atacului, colonelul Niculescu Gheorghe, adunându-și ofițerii le spunea cu vocea sa puternică, în care tremura ușor de emoția marei clipe:

Mâine atacăm. Pentru exploatarea succesului să vă crească aripi la picioare, căci până la Nistru, n'o să-i putem prinde pe bolșevici!...

Trupe române de șoc trecuseră Prutul în zilele premergătoare, reușind, cu toată opunerea înverșunată a inamicului să stabilească un cap de pod, cunoscut sub numele de capul de pod dela Țiganca. Cu tot bombardamentul greu și cu toate atacurile repetate ale bolșevicilor, ostașii români păstrează acest cap de pod, provocând inamicului grele pierderi sângeroase.

Regimentul de dorobanți de sub comanda colonelului Niculescu Gh. primește misiunea să pornească la atac, pentru a menține și a lărgi capul de pod Țganca.

După un bombardament puternic al artileriei grele și al aviației române asupra șoselei ce duce la Țiganca, regimentul de dorobanți deslănțue atacul. Comandantul și toți cei care-l însoțesc, cu un admirabil dispreț de moarte, trec prin apă până la brâu a bălților din stânga și din dreapta șoselei, pentru a urmări atacul. Cuiburile de mitralieră inamice, din satul Stoenești, deschid și ele foc viu asupra celor care înaintează. Sunt ofițeri în frunte cu comandantul lor, nu dau înapoi.

Atacul se desfășoară pe o căldură insuportabilă, având în față dealul Epureni, cu cota 93 și cota 101...

Pentru a stăvili atacul forțelor române, conduse de un elan minunat, bolșevicii deslănțuie contraatacul cu tancuri.

Se pare că, pentru o clipă, apariția monștrilor de fier, care varsă foc și moarte de jur împrejur, face să se clatine avântul ostașilor care înaintau. Sub presiunea inamicului, batalionul II începe să se retragă...

In fața situației critice, colonelul Niculescu Gheorghe nu pregetă să pornească el singur la atac, ca astfel să îmbărbăteze pe ostașii înfricoșați de apariția tancurilor... El ia o grupă de câțiva ostași, drapelul regimentului, un gornist care sună atacul și intră în prima linie, strigând:

— După mine, băieți!

Incurajați, electrizați de avântul comandantului lor, ostașii se reped spre inamic, aruncând grenade și curățind câmpul cu mitralierele și celelalte arme...

Situația este repede îmbunătățită. Contraatacul inamicului este oprit.

Luptând mereu în primele linii ale batalionului II, colonelul Niculescu Gheorghe reușește până seara să transforme într'o victorie hotărîtoare situația critică a capului de pod dela Țiganca.

In ziua de 9 Iulie 1941, bolșevicii contraatacă puternic, sprijiniți de artilerie grea și tancuri...

Colonelul Niculescu Gheorghe, la

(Continuare în pag. 6-a)

PAGINA VESELĂ

Băcanul și clientul

Intr'o zi un negustor se pomeni cu un client pe care-l cunoștea bine deoarece cumpăra mereu dela el, supărat foc. Venise, vorba ceia, cu o falcă'n cer și una'n pământ...

— Domnule Năstase, iartă-mă, dar dumneatale ești un mare pungaș!

— Eu? Pungaș eu? Se poate să vorbiți chiar dv. așa ceva? Eu? Pungaș?

— Da, da, chiar d-ta! Păi se poate domnule?...

— Eu nu știu ce se poate și ce nu se poate! Dar vă rog să vă retrageți cuvintele, fiindcă eu nu v'am băgat mâna în buzunar. Scurt... Căci, vedeți, eu...

— Ia las'o nenișorule, mai moale! Ce scurt?! Ești un pungaș și gata! Ce mai alabala? Vrei poate să merg și mai departe? Nu mă scoate din sărite!

— Domnule dragă, spuneți-mi și mie motivul pentru care mă faceți pungaș! Căci altfel, nu știu ce se întâmplă... Și-o să fie de rău!

— Am venit eri la d-ta și-am cumpărat de-ale băcăniei în valoare de vreo zece mii lei?

— Da!

— Ți-am plătit cinstit? Că d-ta erai la cassă!

— Da! mi-ați plătit cinstit.

— Atunci ai putea d-ta să-mi spui pentru care motiv, în loc să-mi dai ca rest doar bani buni, mi-ai dat două monete de câte o sută de lei false?

— False? Se poate?

— Apăi sigur că se poate!...

— M'o fi pungășit și pe mine altul...

— Te privește asta. Dar eu nu-s vinovat cu nimic. Cred că ești de acord!

— Sigur... Dacă-i vorba pe asta, atunci lucrurile se pot aranja fără prea multă tevatură. Pentrucă, să știți dvs., neam de neamul nostru n'am fost pungaș.. Poftiți cele două sute false...

Domnul le luă, le băgă în buzunar și dădu să iasă.

— Domnule, dați-mi înapoi monetele false!...

— Ce face? strigă clientul. Mai ceri piesele înapoi? Dac'ai ști d-ta cât am umblat ca să le pot schimba!...

— Cum ai îndrăsnit, miserabile, să-mi săruți fata, noaptea, în grădină?
— Acum când o văd'ziua 'n nămiaza mare, mă mir și eu!...

SOLUȚIA SALVATOARE

Ion și Sandu sunt doi prieteni buni. Și într'o vară au făcut ei cum au putut și s'au dus la mare. Acolo, marea lor pasiune: să se plimbe cu barca. Au închiriat deci o barcă și-au început să se plimbe. Mă rog ajunseseră atât de dibaci în chestiunea aceasta a plimbatului pe mare încât păreau a fi marinari cu adevărat.

Intr'o bună zi însă li s'a înfundat. Era cam pe la orele nouă dimineața. Ei se aflau pe plajă..

— Ei, ce facem? zice Sandu. Mergem în plimbare?

— Tu ce zici? face Ion.

— Pă eu zic să mergem!..

— Bun! Hai, și'om merge... Dar, drept să-ți spun: mie nu-mi prea place cum arată marea!..

— Adică?

— Adică socot că se va isca vreo furtună... Și ne înecăm sigur!

— Nu fii fleț, mă! De unde-ți veni ideea asta atât de năstrușnică? Furtună? Dar nici pomeneală de așa ceva!

— Bine mă! Dacă zici tu, să fie ca tine.

— Mergi?

— Sigur! Hai să-i dăm drumul!

Și-au plecat. Să fi mers ei cam o oră în larg. Vremea era plăcută și ideală pentru o plimbare cu barca. Și erau tare veseli. Când deodată se ridică dinspre zare un nor negru ca tăciunele.

— Ia uite-le Sandule! Ce-i aia? Uite; colo, departe, în zare...

— Repede la mal.. Asta e furtună...

— Vezi? Ce ți-am spus eu?! Și vine c'o iuțeală extraordinară... Acum se'nvolburează marea! Ai să vezi!..

— Ce ne facem?

— Repede la mal.. Dac'om avea noroc să ajungem, e bine! Dacă nu, habar n'am!

Puțin timp după aceia valurile au început să devină mari. Biata lor barcă devenise jucăria valurilor, ca o coajă de nucă, așa de puțin însemna...

— Doamne! începu Sandu.. Doamne, scapă-ne și la prima Duminică voi aprinde o lumânare de 20 lei la biserică, mă voiu ruga și-mi voiu pune în bocanci câte o mână de porumb uscat pe care să merg toată ziua, ca o ispășire...

— Dumnezeule! zise și Ion, îndură-te de noi.. Voiu aprinde la biserică o lumânare de 40 lei și voiu umbla toată ziua pe porumb pus în bocanci, câte două mâini în fiecare...

Se vede treaba că Dumnezeu văzându-i în ce stare se află, le ajută de ieșiră la liman. Când s'au văzut la mal, teferi, în timp ce marea urla năprasnic, mai că nu le venea să creadă.

— Suntem întregi!.., zise Sandu.

— Da! Intregi! Numai că trebuie să ne ținem de cuvânt. Știi, am făgăduit lui Dumnezeu ceva! Nai uitat, nu?

— Nu! Cum o să uit?!

Și prima Duminică amândoi cu lumânările în mână s'au dus la biserică. Ion pusese o mână de porumb în bocanci și așa a mers până la biserică. Ii sărea ochii din cap, dar n'avu ce face, fiindcă așa făgăduise. Ii ieșise pe tălpi niște bășici cât palma, însă suferea în tăcere.

Sandu pusese și el doi pumni de porumb în fiecare bocanc și totuș nu arăta că-l dor tălpile. Dimpotrivă, parcă n'ar fi avut nimic în ei. Asta îl intrigă pe Ion...

— Ascultă, mă, Sandule! Tu ești un mare șmecher! Tu nu ți-ai pus porumb în bocani?

— Ba da, dragă! Se poate?

— Păi pe tine nu te dor tălpile?

— Deloc!..

— Mie mi-au ieșit ochii din cap.

— Ce să-ți fac dacă ești un mare prost? Păi ce? Am spus noi ce fel de porumb să punem în bocanci? Ferit-a sfântul... Și atunci eu n'am făcut ca tine: **în loc să pun porumb uscat, am** pus porumb fiert. Acum înțelegi de ce ți-ai făcut rău ție? Cred că nu e greu să bagi de seamă că e o diferență între ceeace am făcut eu și ceiace ca prostul ai făcut tu, nu?

MĂRȚIȘOR

— Ce-ai prefera să-ți cumpăr de 1 Martie? O cruciuliță de aur, de argint sau ce altceva?
— Cumpără-mi mai bine un animal... De pildă, o vulpe argintie...

HAZURI

Nevasta

— Ce-i cu tine, Puiule? Ești amărât!

— Da! Mi-a fugit nevasta!

— Mare fraier ești! Să-ți pară bine, nu rău! D'asta ești tu trist?

— Nu, dragă! Sunt trist când mă gândesc că o să vină înapoi!

La doctor

— Și mai ales, domnule, ferește-te de emoții! Să n'ai nici bucurii prea mari, nici întristări. Că altfel boala de inimă pe care o ai, poate să-ți fie fatală!

— Așa? Atunci, domnule doctor, o să mor aici, la dv.!

— La mine? De ce?

— Păi o să-mi cereți să vă plătesc consultația! Și asta nu e un motiv puternic de întristare?

Vânător!

— Inchipuește-ți că Mitică, prietenul nostru, a plecat alaltăeri la vânătoare fără pușcă!

— Serios?

— Dacă-ți spun!..

— Și când a observat?

— Când a ajuns acasă și i-a dat nevestei sale iepurele pe care-l vânase dela... nu știu ce băcănie!

Ce anume?

Noaptea la un colț de stradă.

— Punga sau viața!

— Zău? Și ce anume vrei d-ta: punga goală sau banii din ea? Că viața îmi mai trebuie!...

Intrebare

— Domnișoară dumneavoastră iubiți animalele?

— Depinde, domnule!

— Cum? De ce depinde?

— De felurite motive! De pildă, d-ta vrei să mă ceri în căsătorie?

LA EXPOZIȚIE

Vizitatorul. — *Ți-aș cumpăra „Răsăritul de soare"! Dar nu pot să-l iau! Inteleg! ziua e bun în casă, dar noaptea ce mă fac cu el? Că eu nu pot să dorm pe lumină!...*

LICHIDAREA PARTIZANILOR
DIN „VIROAGA CU GROTE"

Drumul care merge dela grupul de aprovizionare al Diviziei către linia I-a, trece printr'o mică viroagă care prezintă o mulțime de grote și ascunzișuri. De aici s'a scos multă piatră, fiind singurul loc în care se găsește acest material atât de rar în stepa plină de mlaștini și nămol.

Adeseori, coloanele noastre de aprovizionare au fost atacate în această viroagă, de către partizanii care se grupau de prin sătulețele vecine, pentru a se ascunde în grotele ce intră adânc sub mal și cari dealtfel, nici nu se observă decât dela foarte mică distanță, ceeace făcuse ca nimeni să nu bănuiască existența lor.

Totuși ca aprovizionarea să se poată face nestingherită, s'au luat între timp toate măsurile de prevedere așa fel că, dela un timp încoace, partizanii nu mai dăduseră nici un semn de viață și nici măcar împușcături izolate, pe care le slobozeau mai ales noaptea, asupra căruțașilor, nu se mai auziseră. Incepuserăm chiar să credem că „partizanii" și-or fi căutat norocul în altă parte.

Dar iată că într'o zi, cu bură măruntă de ploaie și cu ceață deasă, în timp ce coloana divizionară de căruțe trecea peste „viroaga cu grote", primirăm pe neașteptate foc puternic din dreapta. Loviturile cădeau ca ploaia. La început se produse o ușoară nedumerire! Prea trecuse mult timp de când nu se întâmplase nimic prin aceste locuri! Caii smuceau și se sbăteau în hamuri, frământând noroiul care-i stropea până după urechi.

„Alarmă... Alarmă"...

Acesta fu strigătul, care răsună deodată peste toată întinderea coloanei. Ajutorii de conductori săriră imediat jos, formându-se grupe de luptă. Căruțele fură grupate două câte două, rămânând un singur ostaș la două căruțe, iar cei deveniți liberi, se grupară într'o rezervă a coloanei, menită să facă siguranța spatelui.

Ofițerul comandant al coloanei dădu imediat ordinul de atac, dispunând grupele astfel: cea din mijloc, încalecă deacurmezișul pe viroagă, deschizând foc puternic asupra grotelor din față. Avantajul focului automat, pe care partizanii nu-l aveau, se observă imediat. La adăpostul puștei mitraliere, ostașii noștri începură să se apropie prin salturi scurte de grotele cu pricina, angajând cu foc intens, întreaga bandă de partizani.

In acelaș timp, grupele dela capătul și dela coada coloanei, manevrară una pe dreapta, alta pe stânga—căzând în spatele și 'n flancul partizanilor. Aceștia încercară să facă front către grupele de învăluire, dar grupa din față nu le dă răgaz, ținându-i cu fața la pământ.

Grupa din dreapta pătrunse repede în dispozitivul neregulat al partizanilor și exploziile grenadelor începură să facă ravagii. Văzându-se închiși în cercul de fier și foc, care se strângea necontenit din toate părțile, cei ce scăpaseră neatinși, încercară să se strecoare către grotele în care socoteau că vor găsi scăpare. Dar... puțini apucară să intre înlăuntru, căci grenadele grupei din stânga începură să se îngrămădească la intrarea fiecărei grote. Disperați și îngroziți, partizanii aruncă armele, ridică mâinile în sus și cer îndurare.

Fețele lor murdare și nebărbierite de luni de zile, ca și ochii lor îngropați în fundul capului, ne arătau parcă mai degrabă cine știe ce sălbăticiuni ale pustiului, decât niște oameni.

Trecem apoi la curățirea grotelor, din care mai scoatem câteva împreună cu așa zisul „șef de bandă", o figură spălăcită, cu frunte îngustă, peste care cade în dezordine o grămadă de păr, plin de pământul din care ieșise. Acesta ne conduse la adăpostul colectiv, unde găsim ascunse câteva arme și două lăzi de muniție. In afară de numeroși căzuți și răniți, numărăm 15 prizonieri. După aceea coloana se regrupă și porni iarăși la drum, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic. Numai că din coada convoiului, lipseau acum două căruțe: una se înapoiase cu cei 4 partizani răniți, iar cealaltă, cu un caporal și doi ostași de-ai noștri, ușor răniți în toiul încăierării.

De atunci încoace, la „viroaga cu grote", e liniște deplină.

SOLDATUL BUDIU SMULGE
OBUZIERUL DIN FLĂCĂRI

In fața satului Now... frontul nostru face un intrând adânc în poziția bolșevică. Colina care încolăcește satul înspre Est, ca un brâu uriaș, este stăpânită cu tărie de un regiment de infanterie.

De pe această colină, observatoarele noastre pot supraveghea mișcările inamicului, până la mari distanțe, ceeace explică dece fac bolșevicii, de câteva zile, încercări disperate, pentru a înlătura pintenul ce le stă ca un ghimpe înfipt în inimă.

Toate atacurile lor însă, au fost sdrobite în fața liniei principale de rezistență. (Neîntrecuții noștri artileriști, ne scutesc însă adeseori de a deschide noi focul, întrucât precizia loviturilor lor, sfărâmă atacul bolșevic înainte de a-și lua avânt).

Pregătirea atacurilor bolșevice durează câteodată chiar 70—80 minute.

Barajul de foc rulant reușește să facă largi deschizături în rețelele noastre de sârmă. Iar când valurile atacatoare încep să se rostogolească spre noi, un imens furnicar inamic se îngrămădește către aceste porți deschise, pentru a pătrunde în poziție.

Aci, însă, întâlnesc pânza nevăzută de foc, pe care armele noaste automate o aștern dens și precis. Curând, în spărturile din rețele către care se îndreptase năvala bolșevicilor, nu vedem decât urmele fără viață a celor care cutezaseră să atace.

Două baterii motorizate se plimbă dela un capăt la altul al sectorului, intervenind cu focul lor nimicitor, acolo unde presiunea inamicului devine mai amenințătoare.

De două zile încoace, bolșevicii schimbă mereu centrul de efort cu gând că doar vor găsi un punct mai slab. De data asta, atacul deslănțuit pe întreaga poziție se concentrează tot mai presant către partea de Nord-Est a satului, acolo unde colina, pe care se sprijină poziția noastră se pierde pe nesimțite în întinderea stepei.

Bateria 5-a primește ordin de a se deplasa imediat acolo. Strecurarea mașinilor către partea amenințată se face cu greu, întrucât inamicul și-a prelungit tragerile.

Proectilele dușmane cad tot mai des în jurul obuzierelor noastre. Schijele după ce șueră ascuțit înălțându-se către albastrul cerului, scoboară în rotogoale și isbesc cu sunet sec în oțelăria tunurilor.

Bateria își întrerupe drumul împrăștiindu-se ca să ofere ținte izolate. Proectilele dușmane se intețesc!... Unul dintre ele nimeri în plin mașina obuzierului 1, care luă foc imediat. Flăcările cuprinseră în curând totul, fiind puternic alimentate de carburanții și muniția ce se găseau în mașină.

Căpitanul M... se ridică imediat în picioare și strigă:

— „Am pierdut mașina dar trebue să salvăm tunul!".

Soldatul Budiu, fu cel dintâi care alergă acolo, încercând să descleșteze tunul din flăcări. Trudă zadarnică însă!...

Căpitanul porni și el imediat la locul primejdiei. Cu multă greutate reușiră să desperecheze obuzierul și să-l împingă apoi cu brațele circa 200 m. mai înainte.

— „Acesta va trage de aici", zise soldatul Budiu rezemându-se de tunul pe care-l salvase. Era plin de sânge, iar mâinile și fața purtau semne de sgârieturi și arsuri. El, cel dintâiu se avântase în vâlvătăi, iar în timpul desperecherii, îndeplinise partea cea mai grea a lucrului.

In curând, bateria fu pusă în poziție de tragere. Dar parcă nici o piesă nu trăgea cu atâta înverșunare ca obuzierul 1, pe care-l mânuia soldatul Budiu!...

O INCERCARE DE DEBARCARE
SFÂRȘITĂ IN LARGUL MĂRII

In partea de sud a frontului de răsărit insula Pervomaisk reprezintă un bastion înaintat, care șade ca un cuiu, puternic înfipt în pozițiile inamice de pe Kimburn.

Apărătorii noștri, rezistă aci cu un curaj vrednic de întreaga admirație a țării. Toate încercările disperate pe care le-a făcut inamicul de a sili pe apărătorii insulei s'o părăsească, au rămas zadarnice, în fața dârzeniei ostașului român, a cărui vitejie s'a impus adversarului pe toate câmpurile de bătaie.

Obuzele care s'au revărsat asupra acestui colțișor de pământ, dacă ar fi fost puse, — așa întregi, unele peste altele, cred că ar fi reușit să împartă apele largului liman în două, — făcând legătura directă între Kimburn și țărmul Oceacovului.

Puternicele fortificații de aici însă, și mai ales dispunerea lor după toate regulele teoriei militare au făcut ca toate proiectilele bolșevice să se spargă în gol, — atunci când n'au căzut în mare, — ridicând înalte jerbe de apă, care s'au pierdut repede în monotonia și uniformitatea valurilor, vrând parcă să arate zădărnicia încordărei inamice.

Când au băgat de seamă bolșevicii, că toate sforțările lor de a cuceri această insulă, nu dau roadele așteptate, s'au gândit că poate le reușesc să debarce, învăluind astfel prin spate, eroica garnizoană de pe insulă. Și astfel, în prima jumătate a lunei Ianuarie, într'o noapte înstelată, bolșevicii încearcă o debarcare.

Cele patru ambarcațiuni, destinate a arunca pe uscat trupele flămânde de pe Kimburn, au făcut mai întâi un mare ocol către vest, pentru a scăpa de vigilența observatorilor noștri de pe insulă și a ieși de sub bătaia tunurilor românogermane, bine plasate în coastele insulei. După aceea, au început să se apropie de litoralul nostru.

Dar și aci, veghează trupe călite în focul atâtor lupte, purtate pe frontul de răsărit, cari nu se înspăimântă de năvala inamicului. Vasele ruse au fost observate dela mare distanță. Intreaga poziție a intrat în alarmă dar nu s'a tras nici un foc, pentruca inamicul să creadă că nu am simțit nimic. Acest fapt, le-a dat probabil curaj, întrucât veneau cu atâta siguranță, de parcă înfăptuiseră debarcarea.

Când vasele s'au apropiat deajuns, încât intraseră chiar sub bătaia armamentului greu automat, atunci dela postul de comandă al batalionului, o rachetă cu trei stele albe, a țâșnit către bolta cerului senin, arcuindu-se apoi către valurile ce spumegau fiind spintecate de vasele inamice. Deodată slobozite ca de un singur resort,—tot armamentul nostru a deschis un baraj ucigător.

Câteva minute, nu am mai văzut nimic... Fumul exploziilor și uriașele coloane de apă răvășită, acoperiseră totul...

Când zarea s'a limpezit din nou, — la lumina câtorva rachete pe cari le-am slobozit într'acolo, — nu am mai văzut decât trei ambarcațiuni. Pe valurile înspumate, se vedeau mari pete negricioase,—rămășițe din vasul ce fusese lovit în plin.

Celelalte se risipiseră în larg, fugind cu toată viteza înapoi. Unul din acestea, se înclinase mult într'o parte, lăsând în urmă o lungă și groasă dâră de fum negru, prin care scăpărau flăcările unui început de incendiu.

Tirul precis al artileriei și brandurile noastre făcuseră ca să câștigăm o isbândă deplină în mai puțin de un sfert de oră.

A doua zi comunicatul oficial anunța o încercare de debarcare, ce se sfârșise în largul mării!...

Slt. D. Bunescu
Reporter de război S.M.P.

Pe un aerodrom român din preajma frontului: Pregătirea unei misiuni de bombardament *(S.M.P.)*

„ȚARA NOASTRĂ ESTE O ȚARĂ DE DREPTATE, NU NUMAI DE MUNCĂ...”

Cuvântarea d-lui prof. Mihai Antonescu la festivitatea dela fabricile „Vulcan”

Duminică dimineață a avut loc la fabricile Vulcan din Capitală, o manifestație muncitorească pentru cinstirea celor mai merituoși muncitori din această întreprindere.

M. S. Regele a binevoit să acorde medalia „Serviciului credincios” la 10 muncitori având peste 30 de ani de muncă în fabrică.

Sărbătorirea cinstirii vrednicilor muncitori a luat caracterul unei adevărate manifestări naționale.

Au fost de față d-na Maria Mareșal Antonescu și d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri.

Deasemenea, au luat parte d-nii: I. D. Enescu, subsecretar de Stat la Muncă, general de Divizie Pălăngeanu, prefectul Poliției Capitalei, avocat St. Petrescu și E. O. Cădgescu, secretari generali la Muncă și alte numeroase personalități.

Sala mare de montaj, unde s'a desfășurat festivitatea, era complet populată de muncitoarele întreprinderii, în frumoase costume naționale și întreg corpul muncitoresc în salopete.

După ce au fost înmânate distincțiile celor 10 muncitori meritoși, d. profesor Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri, a rostit o caldă cuvântare. D-sa a spus, între altele, următoarele:

Cuvântul d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri

Este o adâncă mulțumire pentru noi ca să ne găsim azi în mijlocul vostru.

Și noi suntem muncitori ca și voi. Regimul Mareșalului Antonescu nu este o guvernare de vanități personale sau de beneficii, ci este un regim de muncă trudită și de slujire credincioasă a Țării.

După cum voi munciți cu râvnă în această întreprindere, noi muncim ziua și noaptea în marea uzină a Statului.

Deaceea, suntem uniți prin muncă și prin împlinirea datoriei către Țară.

Ca semn al acestei unități de credință românească și de cinstire a muncii, Majestatea Sa Regele a răsplătit prin medalia „Serviciul Credincios” care va străjui pe pieptul celor mai vrednici dintre muncitorii acestei fabrici, meritele de muncă ale unor bătrâni și credincioși muncitori.

Să vedeți în această mărturie de recunoștință a Tronului și a Patriei, că și în această cinstire a meritelor, legătura temeinică dintre Stat și întreprindere, dintre muncă și răsplata ei.

Fiindcă Țara noastră este o țară de dreptate, nu numai de muncă.

Oricâte lipsuri sunt încă în viața noastră de Stat, oricâte avem încă de făcut în viața noastră economică, sau pentru așezarea unor rosturi mai bune, mai ocrotitoare, — nu este român, nu este creștin acela care nu are convingerea că, prin muncă îndârjită și prin credință oricine se poate ridica în țara noastră, în fața lui Dumnezeu și a vieții.

Această credință s'o purtați, muncitori, în sufletele voastre, unind-o de nădejdea în dreptate, de credința în munca voastră și de iubirea pentru întreprinderea voastră și pentru Patrie.

Cei decorați azi, să vă fie pildă pentru vrednicia lor.

Medaliile acestea sunt nu numai un semn de dreptate, dar și un semn de alegere.

Au fost aleși cei mai buni muncitori și cei mai vrednici.

Când Mareșalul Țării dă el însuși un exemplu de muncă, este o datorie pentru toți și din serviciile publice și din economia particulară ca să ne ajute în a cinsti și munca și meritele ei, distingând prin medalii, premii și ajutoare pe cei mai buni muncitori ai țării.

In ceasurile acestea grele pe care le străbate Neamul nostru, sărbătoarea muncii de azi, această înfrățire a țăranului, a Guvernului și a patronilor cu muncitorii fabricei, stă mărturie că în fața vitregiilor soartei, oricare ar fi ele, noi românii suntem uniți.

Avem un singur pământ și un singur suflet.

Nicio lege depe lume nu ne va atinge nici pământul nostru, nici sufletul onoarei și dreptății noastre.

Numai prin unire vom birui

Numai prin unirea tuturor claselor, a tuturor generațiilor, a satului și a orașului, prin această sfântă îmbărbătare de credință în noi și în unirea noastră, vom putea birui toate încercările istoriei.

Pentru noi nu trebue să avem, în aceste ceasuri de restriște, decât o singură lege: legea pământului nostru, a muncii și apărării lui, a dreptății, libertății și onoarei noastre”.

Adresându-se tineretului fabricei, d. prof. Mihai Antonescu a evocat tinerețea sa chinuită și săracă în care însă nu și-a pierdut niciodată încrederea și nu a părăsit niciodată râvna muncii.

„Nu este bucurie mai mare — a spus D-sa — decât mândria de a munci.

Dreptul de a fi stăpân pe viața ta, de-a rosti răspicat adevărul, oricând și oricui, această numai munca ți-o poate da.

Numai prin muncă poți să stăpânești locul pe care-l ai, oricare ar fi el, să slujești Patria și propria ta credință, voința ta de viață.

Deaceea, să munciți cu bucuria cu care priviți soarele, fiindcă nu este lumină și putere mai mare pe care Dumnezeu a lăsat-o omului, decât forța muncii.

Să aveți încredere deplină în munca voastră și în dreptatea ei.

Să nu disprețuiți niciodată munca și să nu vă lăsați niciodată încovoiați de oboseala ei.

Trupul care muncește purtat de suflet nu obosește niciodată.

Și sufletul să nu ni-l lăsați niciodată atins de altă patimă decât aceia a muncii.

D. PROF. MIHAI ANTONESCU

Să vă priviți cu încredere fabrica și țara.

După cum, azi, s'a făcut dreptate aci muncitorilor vrednici și s'au răsplătit cei mai bătrâni și mai buni meșteșugari ai fabricei, la fel să fiți încrezători că și în țara noastră se dă dreptate și răsplată tuturor acelora care o știu merita.

Să nu priviți cu ură și nici cu nepăsare, dacă unii dintre noi, românii, sunt mai bogați sau dacă unul dintre voi muncitorii, câștigă mai mult.

Să credeți cu nebiruită îndârjire în dreptate și să vă așteptați ceasul ei, muncind.

Fiindcă Neamul nostru este un Neam de dreptate.

La noi, nu sunt patroni ridicați pe munți de aur, la poalele cărora să stea îngenunchiați muncitorii sărăciei proletare.

Bătuți de furtunile aspre ale celui mai încercat destin, noi am primit, aci, în Carpați, peste trupul nostru, toate năvalele care risipeau ceeace bruma muncii noastre adunase, sărăcind generații după generații, dar și unindu-ne pe toți de totdeauna.

Deaceea, noi nu avem, ca în alte țări, grave probleme sociale în care Statul trebue să intervină, pentru ca să lovească aspru bogăția patronului și să așeze drept echilibrul claselor, prin legi de realcătuire socială.

Noi trebue să ne îmbărbătăm și să ne sprijinim unii pe alții, pentrucă de bruma de bogăție pe care o adună unii dintre noi, depinde independența Neamului; și de puterea de muncă și de credință a tuturor și a fiecăruia depinde apărarea noastră în fața primejdiilor, cari, și azi ca și ieri, pândesc Neamul nostru.

In fața încercărilor viitoare

Numai înfrățindu-ne, patroni și muncitori, numai legându-ne viața, nu prin ura turbure a anarhiei sociale, ci prin căldura creștină a iubirii, care a legat de veacuri pe toți românii laolaltă, numai așa vom putea înfrunta primejdiile prezentului și încercările ce vor să vină.

Desigur, când vor trece ceasurile de apărare și de jertfă de azi, care comandă să dăm bravei noastre oștiri, de care depinde onoarea și libertatea noastră, tot ceiace putem noi românii, bogați și săraci, când mâine miliardele și miliardele care trebuesc azi cheltuite pentru granițe drepte, prin jertfe drepte, vor putea să ajute acțiunea socială, — nimeni în acest Neam nu va pregeta ca să dea această contribuție pentru ridicarea socială a muncitorimii și a țărănimii noastre.

Dar, azi totul trebue închinat Armatei și apărării noastre, singura garanție a însuși dreptului de muncă pentru noi toți.

Azi, Neamul sprijină din toate puterile sale opera socială, nu numai prin contribuțiuni care aleargă din colț în colț de țară să tămăduiască, să ajute, să îndrepte prin această acțiune socială, care are în fruntea ei pe d-na Mareșal Antonescu; dar, și prin marele exemplu pe care-l dă azi femeia română de pretutindeni, urmând tradiția Reginelor noastre, coborând în familiile chinuite și împovărate, pentruca să sprijine copiii, bătrânii și pe toți cei încercați de timpurile aspre pe care le trăim.

Să aveți cu toții încredere și răbdare; încredere în Dumnezeul nostru, încredere în drepturile Țării, încredere în dreptatea muncii.

Vouă, muncitori dragi, pe care Regele Țării v'a cinstit azi cu medalia „Serviciului Credincios” pentru serviciile aduse Statului și fabricei voastre, vouă, care vă faceți datoria pentru Neam ca și luptătorii lui, Guvernul vă mărturisește prin mine toată recunoștința; și prin voi o mărturisește tuturor muncitorilor țării din orașele și satele noastre”.

D. prof. Mihai Antonescu a mulțumit apoi d-lui Bastaki și conducătorilor întreprinderii „Vulcan” pentru bunul exemplu pe care-l dau, prin dreapta cinstire a muncitorilor fabricei.

Din partea lucrătorilor decorați, muncitorul Ioan I. Dumitru spune apoi următoarele:

Domnule Prim Ministru

și Onorată Direcțiune.

„In numele lucrătorilor premiați și al tuturor lucrătorilor acestei uzine, vă mulțumim de atenția ce ați arătat față de noi și dorim ca acest gest să se resfrângă față de toți lucrătorii uzinei, mai ales astăzi când trebue să fim toți uniți și să lucrăm pentru propășirea acestei țări, să ne apărăm pământul strămoșesc cum îl apără frații noștri ce sunt pe front.

Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai I.

Trăiască Conducătorul Statului cu întregul guvern.

Trăiască direcțiunea acestei uzine și să trăiască toți lucrătorii ei”.

Impresionanta festivitate muncitorească s'a încheiat cu „Uvertura Națională” de Bena, executată de orchestra simfonică „Muncă și Lumină”, condusă de d. prof. E. Micu și de corul „Vulcan”, după care d. director general mulțumind înalților oaspeți, a anunțat înființarea unei „Case de credit și economie” pentru muncitorii și funcționarii întreprinderii, fabrica înscriindu-se cu suma de lei 5.500.000 ca prim fond.

D. prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de miniștri, și d-na Maria Mareșal Antonescu au vizitat apoi cantina muncitorilor din întreprindere părăsind fabrica în aclamațiile muncitorilor.

COLONELUL NICULESCU GHEORGHE

(URMARE DIN PAG. III-A)

postul de comandă al regimentului, urmărește cu calm desfășurarea bătăliei, care devine din ce în ce mai înverșunată. Inamicul aruncă în luptă mereu forțe proaspete. Unul după altul, ofițerii unităților, luptând cu un eroism de legendă, cad. Moartea lor îndârjește și mai mult pe ostașii, care se aruncă la atac ca să-i răzbune...

In clipa când unul dintre batalioanele regimentului, sub presiunea tot mai mare a inamicului, este nevoit să dea puțin înapoi, colonelul Niculescu Gheorghe părăsește în grabă postul de comandă și fuge peste câmp în liniile luptătorilor...

Prezența colonelului în rândurile ostașilor, îi electrizează. Cu el, merg toți la moarte, cu zâmbetul pe buze și cu lumina credinței în priviri...

Spulberând valurile de atacatori, colonelul Niculescu Gheorghe, în mijlocul ostașilor săi, reușește să ajungă la șanțul antitanc dela Est baliza cu cota 101.

Ajungând aici, stă în picioare cu binoclul la ochi, urmărește înaintarea, care se desfășoară în lupte năvalnice.

Ochii veninoși ai unui grup de mitralori inamici infiltrați în poziție, l-au zărit și rafala unui pistol mitralieră curmă viața unui erou între eroi...

Căzând printre primii eroi ai războiului nostru sfânt, împotriva barbariei bolșevice, colonelul Niculescu Gheorghe dădea ofițerilor și ostașilor prin sacrificiul vieții lui, exemplul dăruirii totale pentru împlinirea unui ideal.

Pentru strălucitele lui fapte de arme, colonelul Niculescu Gheorghe a fost înălțat post mortem la gradul de general și decorat cu ordinul Mihai Viteazul.

Interesante amănunte asupra eliberării grupului de luptă german de la Vest de Cercassi

Ziarul german „Berliner Boersenzeitung” publică o interesantă dare de seamă, în legătură cu eliberarea grupului de luptă dela vest de Cercassi.

Incercuiți timp de 21 de zile, necontând decât pe propriile forțe în condiții dintre cele mai grele, acești soldați aveau în fața lor perspectiva nimicirii de către un inamic fanatic.

In acest grup de luptă încercuit se găseau numai soldați germani dar alături de grenadierii din toate provinciile germane se găseau și numeroși voluntari făcând parte din formațiile SS și venind din numeroase țări europene, printre ei cei mai mulți fiind luptătorii valoni în frunte cu șeful rexiștilor Leon Degrelle.

Incă dela 28 Ianuarie aprovizionarea trupelor nu se mai făcea decât prin avioane. Dar și acest mijloc era gata să dea greș în urma scăderii temperaturii care amenința în acest sector de luptă să ia forma unei adevărate catastrofe naturale. Cantitatea de noroi de pe aerodromuri era aproape de necrezut. Timp de câteva zile, pe aripile avioanelor se formau pături atât de groase de ghiață încât nici un avion nu se putea menține în văzduh. De îndată ce, pentru puține ore, ceața dispărea și cerul se limpezea cât de puțin, sau când în cursul nopții, gerul îngheța puțin pământul, avioanele își luau zborul pentru a aproviziona trupele încercuite precum și săgețile formate din blindate, ce se găseau la 20 de kilometri.

Puternice formațiuni ale aviației de transport au trecut pe deasupra barajelor artileriei antiaeriene sovietice, fără a ține seama de pierderi. In primele zile, ele mai aterizau pe singurul aerodrom utilizabil din interiorul încercuirii, pentru a aduce răniți. Când lucrul acesta nu a mai fost posibil, munițiile și benzina au fost aruncate cu parașutele.

Sovieticii credeau atât de puternic că sunt stăpâni pe situație încât au cerut, prin telegrafie fără fir, capitularea necondiționată cerere pe care au repetat-o în mai multe rânduri prin parlamentari când au constatat că pe cealaltă cale nu primeau nici un răspuns.

Dar generalul Stemmermann, șeful grupului de luptă dela Cercassi, n'a dat niciodată răspuns la asemenea somații.

Dela 5 la 11 Februarie lupta s'a concentrat aproape exclusiv asupra artileriei și a tancurilor.

Telegrafia fără fir transmitea fără încetare: Vom sosi și vă vom elibera. Rezistați”.

Dar mai erau încă 15 kilometri de noroi, fără șosele, și împotrivirea inamicului ce trebuia sfărâmată. Roțile vehiculelor se învârteau pe loc în noroiul gros și numai șenilele puteau să înainteze metru cu metru sub focul intens al inamicului. La fel ca autoșenilele, formațiile încercuite înaintau și ele, pas cu pas, spre sud-vest. Numai 10 kilometri, apoi numai 8, apoi numai 6 kilometri mai despărțeau grupul încercuit de formațiile germane ce veneau în ajutorul lor.

In sfârșit, Cerul se îndură. In ziua de 16 Februarie se înregistrează ger, zăpadă, viscol. A sosit momentul hotărâtor pentru străpungere.

Cu un ceas înainte de miezul nopții, cu tot viscolul, grosul grupului Stemmermann se pune în mișcare și înaintează ca un uragan ce distruge toate piedicile, înlăturând prin neîncetate lupte forțele bolșevice. Și în sfârșit, după ceasuri ce păreau nesfârșite, după o înaintare cumplită prin troienele uriașe și după o luptă fără cruțare împotriva inamicului ce încearcă să oprească calea, ceeace părea supraomenesc, a reușit străpungerea către propriile linii.

Puțin după ora 4, pe un întuneric adânc, primul grup stabilește legătura cu formațiile blindate proprii ce organizează un cap de pod la nord de Oniloi Techici.

In tot cursul zilelor de 17 și 18 Februarie, massa încercuiților sosește și în seara de 18 Februarie ultimile trupe germane sunt însfârșit primite în propriile linii.

Șeful grupului de luptă dela Cercassi, generalul Stemmermann, și-a dat viața în cursul luptelor grele din noaptea străpungerii.

Sub conducerea sa, soldații germani și europeni au reușit să reziste în fața unei superiorități extraordinare și să facă față, cu o vitejie pilduitoare nu numai inamicului ci și forțelor naturii.

Reportajele Zilei

Din țară

Pentru cavalerii ordinului „Mihai Viteazul"

I. Se aduce la cunoștința cavalerilor ordinului Mihai Viteazul și descendenților celor decedați, că sunt convocați la Ministerul Agriculturii și Domeniilor pentru a-și alege loturile de 25 hectare prevăzute de lege:

IN SERIA 10-a LA 6 MARTIE 1944

Cavaleri din războiul 1916/1918

Colonel Pătrășcoiu Nicolae, general Rasoviceanu G., general Rujinschi Nicolae, comandor Zapan Gr., colonel Negru Th.

Cavaleri din actualul războiu, seriile 1-9, cari nu s'au prezentat până în prezent

General Dumitrache Ion, moșt. col. Krauss Ervin, maior Ivan Atanase, subl. Cârstan Sorin, subl. Popovici Octavian, căpitan Anghel V., moșt. căp. Picioroga Dumitru, moșt. locot. Ionescu I. Radu Alex., moșt. locot. Cocoș Cristea, subl. Popa Gheorghe, subl. rez. Stângaciu Gh., subl. rez. Olteanu Constantin, subl. rez Gorgos Nicolae, general Șerbănescu Const., lt. col. Hanus Mihail, locot. Sturza Radu, subl. Ionescu Pârvu, subl. rez. Pavel Mina, căpitan Mihuț I. Gheorghe, general Dimitriu Romulus, general Voicu Mihail, general Slon Al. Ion, subl. rez. Slăvescu Dan, col. Negoescu Gr., col. Rotta Ion, căp. Roșescu Gheorghe, căp. Neculcea Dumitru, locot. Grămescu Valeriu, subl. rez. Voicu I. Gheorghe, subl. rez. Olaru Dumitru, general Teodorini Corneliu, căp. Teodoriu H. Vlad, căp. Mihăilescu Paul, locot. Băluș A. Constantin, maior Corobceanu Petre, căp. Vântu Gh. Constantin, căp. Bosoceanu Paul, subl. av. Selei Em. Erich Richard, subl. rez. Breharu Teodor, general Gheorghe Radu, general Saidac Alexandru, general Arbore Ion, col. Dragomir Gr. Nicolae, maior Negrițescu I. Ioan, căp. Pănuș Andrei, subl. rez. Popârda Vasile, subl. Căduță Nicolae, căp. Anastase I. Ioan, subl. Morțun Gh. Vasile, moșt. subl. rez. Ionescu George.

Cavaleri noui

Colonel Weber Ernest L., col. Butănescu C. Iordan, col. Moșteoru Grigore, col. Ionescu V. Emilian, col. Garspar N. Ioan, lt. col Neferu I. Dumitru, lt. col. Cosma Gavril, maior Ionescu Ene Ștefan, maior Coțuțiu Teodor, maior Evolceanu Dumitru, maior rez. Stelu Radu, căp. Bataliuc A. Teodor, căp. Toma C. Vasile, căp Cornicioiu Gheorghe, Paul I. Ioachim, căp. Asanache I. Stroe, căp. Brezeanu I. Vasile, căp. Varia C. Mihail, căp. Stanciu I. Constantin, căp. Mihăilescu Gh. Mihail, căp. Gheorghiu Gh. Mircea, căp. Rafael D. Dumitru, căp. Constantinescu V. Ioan, căp. Sufletel P. Aurel, căp. Cebuc V. Damian, căp. Slăvescu Ștefan, căp. Stănciulescu I. Gheorghe, căp. Hințea T. Vasile, căp. Nartescu M. Constantin, căp. Racoviță Gh. Ioan, căp. av. Șerbănescu Alexandru, căp. av. rez. Cantacuzino Constantin, locot. Burchi C. Leon, locot. Crăciun Ilie, locot. Untea R. Petre, locot. Mihalcea P. Constantin, locot. Fătu Gh. Ioan, locot. av. Greceanu Teodor, locot. rez. Băltărețu I. Gheorghe, locot. rez. Dragomirescu I. Ioan, locot. rez. Moldoveanu Alexandru, locot. rez. Stoenescu I. Tiberiu, subl. Grafițeanu I. Ioan, subl. Velican A. Alexandru, subl. Budu Gh. Gheorghe, subl. Bârsan T. Mircea, subl. Pantazi C. Ioan, subl. Bold I. Stancu, subl. Bucșan Constantin, subl. Suditu I. Gheorghe.

II. Loturile care se mai găsesc disponibile în urma repartițiilor făcute, sunt:

BASARABIA

(Loturi a 25 Ha.)

JUD. CAHUL

Comuna Alexandreni, 14 loturi; com. Eigendorf 12 loturi; com. Albota 17 loturi; com. Sărățeni 15 loturi; com. Vișinești 2 loturi; com. Sofieni 19 loturi; com. Mingiru 15 loturi; com. Sărata Nouă 6 loturi.

JUD. CETATEA ALBA

Comuna Cleaștița 30 loturi; com. Borodino 13 loturi; com. Neaufeld 15 loturi; com. Friedendfeld 20 loturi; com. Selmbu 20 loturi; com. Poștal 19 loturi; com. Einghenheim 10 loturi; com. Hofunggenthal 20 loturi; com. Manas Hale 10 loturi; com. Cornești 5 loturi; com. Cnadenfeld 20 loturi; com. Lichenthal 15 loturi; com. Amara 15 loturi; com. Burnaz 20 loturi; com. Sofienthal 11 loturi; com. Manzburg 12 loturi.

JUD. CHILIA

Comuna Tarutino și Malul Mic 5 loturi; com. Friedenthal 10 loturi; com. Fersenpenauzul Mic 5 loturi; com. Catzbach 10 loturi; com. Culmi 20 loturi; com. Hufugefeld 10 loturi; com. Burgui 20.

JUD. SOROCA

Comuna Dumbrăveni 3 loturi.

JUD. TIGHINA

Comuna Malu Mare 10 loturi; com. Tarutino Nou 9 loturi; com. Ceaga Sărățica 20 lot.; com. Marienfeld 15 lot.

III. In cazul când cei chemați nu se pot prezenta din cauză de forță majoră, vor putea da delegație altei persoane sau vor înainta rapoarte adresate direct Comisiunei, la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, cu cel puțin 2 zile înainte de convocare; în rapoarte se vor indica mai multe loturi în ordinea preferinței.

IV. Se atrage atențiunea că ofițerii decedați după decorare cari au fost necăsătoriți, nu au dreptul la împroprietărire, conform art. 5 din legea pentru împroprietărirea Cavalerilor ordinului Mihai Viteazul.

Un nou carnet de identitate

La ministerul de justiție se lucrează la proectul de lege prin care se va face în curând introducerea unui nou carnet de identitate, chemat să simplifice stabilirea identității cetățenilor. Noul carnet va cuprinde pe lângă datele obiciunite, amprenta degetului mare dela mâna dreaptă, date asupra stărei militare, un cifru în legătură cu grupa din care face parte amprenta, etc. Pentru populația de origină evreească, carnetul va avea o dungă barată cu roșu pe copertă.

CĂLĂTORIA MILITARILOR PE C.F.R.

Marele Stat Major a aprobat, ca ofițerii și subofițerii activi concentrați să poată călători pe calea ferată sau autobuze c. f. r. pentru interese personale, numai pe bază de bilete de voie, fără a a mai avea nevoie de autorizații de călătorie.

Trupa activă sau concentrată va călători, în aceleași condițiuni, între 1-6 ale fiecărei luni; deasemenea și în cursul lunei, la orice dată, însă numai acei care au specificat în biletul de voie: „pentru recompensă", deces în familie (în care caz trebuie să aibă atașată la biletul de voie și telegrama), justițiabilii (trebue să aibă și citația), sau ordonanțele care însoțesc pe ofițerii lor.

Din străinătate

ȘEDINȚ. SECRETĂ A PARLAMENTULUI FINLANDEZ

După ce a ținut o ședință publică de o jumătate de oră, parlamentul finlandez a început la ora 11 și 30 de minute o ședință secretă.

D. Linkomies, președintele consiliului de miniștri, a citit timp de jumătate de oră un raport al guvernului asupra situației, după care au început desbaterile, în cursul cărora au luat cuvântul numeroși deputați din toate partidele.

Prima parte a ședinței s'a terminat la ora 12 și 30 de minute. Desbaterile sunt continuate în ședință secretă în cursul după amiazii.

Se așteaptă să se dea un comunicat oficial asupra desbaterilor din această ședință.

Comunicatul oficial asupra desbaterilor

Marți seara, s'a dat publicității următorul comunicat oficial cu privire la ședința Parlamentului:

D. Linkomies, președintele consiliului de miniștri, a prezentat Marți în ședința plenară a Parlamentului un raport al guvernului cu privire la situația politică.

In baza ordinei de zi, Parlamentul și-a amânat desbaterile cu privire la acest raport pentru o nouă ședință, ce a avut loc în cursul după amiezei.

După desbateri care au durat o oră, Parlamentul a exprimat încredere guvernului.

Poporul finlandez rezistă

„Ori cât de mare ar fi durerea încercată de către poporul finlandez în urma pierderii valorilor culturale de neînlocuit produse de către bombardamentele aeriene inamice, nu în aceste pierderi rezidă factorul hotărîtor".

In felul acesta se exprimă ziarul finlandez „Susi Suomi", cu privire la ultimul bombardament asupra orașului Helsinki. „Poporul finlandez — adaugă acest ziar — suferă cu seninătate aceste pierderi conștient fiind că mai presus decât sacrificiile lui trebuește pusă libertatea Patriei, iar inamicul se înșeală dacă își închipuie altceva".

„Hufeudstadbladet" constată că „bombardamentele" nu vor provoca schimbări în atitudinea poporului finlandez în acest războI. Este de remarca faptul că noul atac terorist s'a produs tocmai în momentul în care în lume — și aceasta în afara oricărei confirmări oficiale — se vorbește despre pretinse condițiuni de armistițiu oferite de URSS Finlandei.

Această coincidență poate dovedi cel mult că potentații bolșevici nu sunt animați de bunăvoință. Ea reamintește dimpotrivă poporului finlandez furia de distrugere care, pentru Finlanda, după experiențele făcute atâta amar de vreme, este inseparabilă de mentalitatea sovietică.

POPORUL TURC NU POATE FI AMENINȚAT

Răspunsul presei turcești la un articol publicat de ziarul englez „Times"

Presa turcească critică un articol publicat de ziarul englez „Times" care este de părere că Turcia ar trebui să intre în războI.

Deputatul Sadak critică în ziarul „Aksam" pasagiul în care se spune că Turcia va ajunge la această convingere mai târziu, așa cum au ajuns Iugoslavia și Grecia.

Acest exemplu este rău ales — observă d. Sadak — pentru că ambele țări au pierdut războiul fără să fi primit ajutor din afară.

După aceea a intervenit o a doua fază și mai amară, și anume războiul între frați.

După cum subliniază d. Sadak, sfârșitul războiului va aduce o a treia fază, tot atât de tristă, pentru că în statele balcanice sunt multe forțe care luptă pentru putere.

Autorul încheie cu constatarea că redactorul englez se înșeală când dă exemple cu privire la război și la vremea de după războI, care nu poate fi în nici un caz în legătură cu Turcia.

„Poporul turc nu poate fi amenințat" intitulează d. Peyami Safa articolul său publicat în ziarul „Tasviri Efkiar", în care se ocupă tot de cele spuse de presa engleză.

Turcia nu se simte obligată — spune el — să participe la eliberarea Europei de național-socialism. Turcia se interesează numai de apărarea revoluției interne turce împotriva ideologiilor străine.

Dacă Turcia ar fi luat poziție împotriva unei ideologii străine în afara granițelor sale, atunci ar fi luptat împotriva bolșevismului, care este fundamental deosebit de ideea revoluției turce.

Totuși, ba tocmai de aceea, Turcia menține relații sincere și prietenești atât cu Uniunea Sovietelor, cât și cu Germania.

PROTESTUL EGIPTEAN ADRESAT STATELOR UNITE

Nota de protest a guvernului egiptean împotriva proectului de lege al senatorului Emanuel depus pe biroul Congresului cu privire la crearea unui guvern evreesc în Palestina a fost remisă Marți d-lui Cordell Hull la Washington.

In cercurile egiptene, după cum anunță postul de radio Beyruth, această notă de protest a stârnit oarecare senzație.

Postul de radio Bagdad declară că cercurile bine informate din capitala Irakului găsesc drept foarte natural interesul pe care îl poartă Egiptul Palestinei, dat fiind că Egiptul se preocupă în deosebi de țările arabe. Acest lucru este adevărat atât pentru epoca actuală, cât și pentru cea de după războI. Orice amestec de acest fel în chestiunile privitoare la Palestina, așa cum este, de exemplu, amestecul nord-american, este îndreptat împotriva aspirațiilor arabilor.

Delegația palestineană, care a stat câtva timp în Egipt, continuă postul de radio Bagdad, și-a terminat conversațiile. Ea a anunțat oficial guvernul egiptean că situația actuală a arabilor din Palestina nu îngădue o participare la conversațiile în vederea realizării unei uniri dela Cairo, dat fiind că șefii arabi din Palestina se află încă în cea mai mare parte internați în alte țări.

PIERDERILE ITALIEI IN ACTUALUL RĂZBOIU

„Corrispondenza Republicana" a publicat o dare de seamă cu privire la pierderile pe care armata italiană și întreaga națiune le-au avut de suferit în cursul războiului.

In baza datelor oficiale apărute în ziarul armatei „Le Forze Armate", pierderile armatei de uscat italiene se cifrează, până în luna Iulie 1943, la 50.641 de morți pe diferite fronturi. Trebue adăugați 203.405 de dispăruți, care în mod oficial nu sunt dați drept căzuți pe câmpul de bătălie, dar care totuși nu se află cuprinși în numărul prizonierilor.

Pierderile marinei de război italiene se ridică până la aceeași dată la 3771 de morți și 20.189 dispăruți. Marina de comerț a avut 2.512 morți.

Pierderile aviației se ridică la 6000 de morți și dispăruți.

Numărul total al ostașilor căzuți în captivitate se ridică la 500.000.

Cifrele pierderilor populației civile sunt cu mult mai mari.

Nu se posedă încă cifre definitive, dar, după evaluări prudente totalul pierderilor se ridică la 100.000 italieni, în cea mai mare parte femei și copii.

Flota de război italiană a pierdut în cursul războiului 342 de unități, dintre care 84 de submarine în Marea Mediterană și în Atlantic.

Flota de comerț italiană, care la începutul războiului îngloba 3.500.000 tone, a fost pierdută în cea mai mare parte.

Prin bombardamentele aeriene inamice, au fost distruse complet numeroase orașe italiene.

Orașul Neapole, singur, a suportat 104 atacuri cu bombe.

Au fost rase depe suprafața pământului orașele Cagliari, Trapani, Marsala, Messina, Reggio di Calabria, Foggia, Benevento, Avelino, Pescara, Civitavechia, Livorno, Arezzo, Pistoia Ancona și Rimini.

La Milano, 60 la sută din totalul caselor de locuit au fost fie distruse, fie făcute de nelocuit prin atacurile aeriene.

Pagubele materiale pricinuite de bombardamente depășesc suma de 100 de miliarde de lire.

In afară de aceste pagube materiale, trebue înregistrată distrugerea unor valori istorice, artistice și morale unice, care au fost nimicite complet și a căror valoare nu poate fi exprimată.

Din această categorie fac parte biserici, palate, biblioteci, pinacoteci, statui și nenumărate creații nepieritoare ale geniului italian, mărturii ale istoriei italiene și ale măreției italiene. Toate aceste valori au fost pierdute pentru totdeauna.

Ziarul oficios al partidului opune apoi acestui bilanț de război pierderile și pagubele pe care armata italiană le-a pricinuit inamicului în cursul războiului.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

Comisarul guvernului pe lângă B. N. R.

D. avocat Nicolae Ceaușescu se numește comisar al guvernului pe lângă Banca Națională a României, conform dispozițiunilor art. 17 din legea și statutele citatei bănci, în locul d-lui avocat Radu Cătuneanu, demisionat.

Modificarea condițiilor de admitere în școala superioară de războî pentru ofițerii de aviație

Condițiunile de admitere în școala superioară de războî, se modifică, pentru ofițerii de aviație, după cum urmează: „Să aibă, la 1 Iulie 1944, vârsta de minimum 32 și maximum 35 ani și să fi fost cel puțin 5 ani navigant".

Orașul Pitești are un nou primar

D. profesor Ion Steriopol a fost numit prin delegație, pe ziua de 1 Martie 1944, în funcțiunea de primar al orașului Pitești, în locul d-lui lt. col. în rez. Poruțiu Emil, care trece în altă funcțiune.

Noul inspector general administrativ al circumscripției București

D. inspector general administrativ Dumitru Tănăsescu se însărcinează cu conducerea Circumscripției administrative București, încetându-i delegația de prefect al județului Buzău.

Noui prefecți la Argeș și Buzău

D. colonel în rez. Iannescu G. Constantin a fost numit, pe ziua de 1 Martie 1944, în funcțiunea de prefect al județului Buzău, iar d. locot.-col. în rez. Emil Poruțiu, actual primar al orașului Pitești, se numește în funcțiunea de prefect al județului Argeș, în locul vacant pe data de 1 Martie 1944.

EXTERNE

Acordul economic germano-finlandez

Intre 19—26 Februarie a avut loc la Helsinki negocieri între o delegație germană și o delegație finlandeză în legătură cu relațiile economice în cursul anului 1944.

Negocierile au fost caracterizate printr'un acord perfect.

Livrările din ambele părți se vor efectua pe aceiași bază ca și anul trecut și vor trebui să asigure pe deoparte, menținerea vieții economice finlandeze, iar pe de altă parte, să reprezinte o contribuție la aprovizionarea germană.

Japonia va hotărî momentul când va ataca

Căpitanul Metușima, șeful biroului de presă al marinei de războî japoneze, a spus că actuala ofensivă a inamicului în Pacific a fost pricinuită de două cauze:

1) Inamicul stătuse prea multă vreme în așteptare;

2) Inamicul a fost din ce în ce mai rău impresionat de progresul unității popoarelor din sfera asiatică de răsărit, unitate care îi îngreuna pe zi ce trece atacul proectat.

Din aceste motive, inamicul a renunțat la pătrunderile sale încete de până acum și a trecut la sărituri pline de primejdie.

D. Matușima a mai declarat că Japonia rămâne mai departe la ofensiva activă de până acum, că, până la un anumit punct, va opri în mod elastic atacurile inamice și că Japonia va hotărî singură momentul când va ataca.

Nu mai încape nicio îndoială — a spus purtătorul de cuvânt japonez — că Japonia va nimici pe inamic înainte ca acesta să poată ataca metropola de pe baze apropiate.

Politica Argentinei rămâne neschimbată

După cum anunță serviciul britanic de informațiuni, generalul Diego Mason, ministrul interimar al Argentinei, a dat asigurări că politica țării va rămâne neschimbată, pentru tot timpul cât generalul Farrell va avea conducerea.

Scrisoarea marelui Rabin Hertz din Londra cu prilejul aniversării armatei bolșevice

Ziarul englez comunist „Daily Worker" a dat publicității acum o scrisoare a marelui rabin Hertz cu prilejul aniversării armatei bolșevice, care s'a citit în toate sinagogile din Marea Britanie.

Lumea evreească, se spune între altele în această scrisoare, se simte angajată în cel mai înalt grad față de Soviete. Această datorie de recunoștință a evreilor nu trebue câtuși de puțin să fie supraestimată. Pentru acest motiv, fiecare evreu din Anglia trebue să contribue în măsura puterilor sale, la susținerea Sovietelor cu prilejul zilei armatei bolșevice. Și aceasta „ca dovadă a gratitudinii noastre nețărmurite față de meritele nepieritoare pe care guvernanții sovietici și le-au câștigat pentru binele civilizației și al lui Israel".

Greva foamei într'o închisoare din Belfast

După cum anunță ziarul londonez „Daily Telegraph", mai mulți membri ai organizației „Ira", deținuți într'o închisoare din Belfast, au declarat greva foamei.

Anglia a optat pentru Tito în defavoarea regelui Petru?

Știrea anunțată de serviciul britanic de informațiuni, după care fiul d-lui Churchill este omul de legătură al britanicilor la Tito, este considerată de cercurile politice germane ca o dovadă că Anglia a optat pentru Tito în defavoarea Regelui Petru.

In lumina acestei știri se explică — după cum se mai declară la Berlin — și știrile sosite dela Cairo prin care se afirmă că Anglia susține căderea guvernului iugoslav emigrat al Regelui Petru.

Șeful misiunii militare engleze la Moscova a fost rănit la Londra

După cum anunță serviciul britanic de informații, generalul de divizie Giffard Lequense Martel, șeful recentei misiuni militare britanice la Moscova, a fost rănit în cursul unuia din raidurile aeriene germane, efectuate săptămâna trecută pe deasupra Londrei.

Se declară că starea actuală a sănătății sale este satisfăcătoare.

Peste 100 manifestații publice în Bulgaria

Duminică au avut loc în toată Bulgaria peste 100 de manifestații publice, în cursul cărora au fost tratate probleme de politică externă și internă.

In cadrul acestor manifestații, d. Christoff, ministru de interne, a vorbit la Zvilengrad, d. prof. Iofoff, ministrul culturii, a vorbit la Tolstoff, iar d. Vazoff, ministrul comerțului, a vorbit la Plovdiv.

Trei ani dela moartea Regelui Alfons al XIII-lea al Spaniei

Postul de radio Paris a anunțat Luni că în biserica San Roch din Paris s-a oficiat o slujbă religioasă cu prilejul împlinirii a trei ani dela moartea Regelui Alfons al XIII-lea al Spaniei.

Ambasadorul Spaniei, consulul general al Spaniei și numeroase personalități franceze au asistat la slujba religioasă.

Exercițiu de apărare pasivă la New-York

După cum anunță serviciul britanic de informațiuni, orașul New York și regiunea din jurul lui au fost lăsate complet în întuneric, cu prilejul exercițiului de apărare pasivă ce a fost făcut în noaptea de Duminică spre Luni.

Operațiile de curățire contra bandelor în sud-estul Europei

Curățirea terenului în sud-estul Europei, de către formațiunile de siguranță și de trupele de ordine ale regiunii au realizat din nou progrese însemnate în cursul lunei Februarie.

Bandele lui Tito au pierdut în cursul acestei luni 4927 morți numărați și 2888 de prizonieri.

Printre altele, au fost capturate 8 tunuri și 37 de vehicule motorizate.

Au fost ocupate și puse în siguranță 15 depozite de muniții și de aprovizionare.

Punând la socoteală aceste cifre, trupele mareșalului de bande Tito au pierdut, dela 1 Decembrie până în prezent, un total de 25.615 morți și 14.621 prizonieri. Acestea sunt cifrele cunoscute, dar totalul real al pierderilor este fără îndoială mult mai mare, căci bandele lui Tito au trebuit, în cea mai mare parte, să se retragă în regiuni inaccesibile, unde au luat cu dânsele și o parte din oamenii lor grav răniți.

După declarațiile făcute de prizonieri și dezertori, se știe că mortalitatea în aceste regiuni este extrem de ridicată, din cauza lipsei de provizii și de îngrijiri sanitare așa încât rândurile bandiților au scăzut considerabil, secerate de foame, de febra tifoidă și de alte epidemii.

Trebue să se menționeze cei 1115 cai, cele 97 de tunuri de calibru greu și mijlociu, cele 115 vehicule motorizate, 6 automitraliere și 38 depozite de muniții și de aprovizionare, căzute în mâinile trupelor noastre.

Martie

1944 — Martie | Jol **2** | Săpt. 10, 62—303 — Aprilie

3

Ort. Sf. Martir Teodot Episcopul Chiriniei Ciprului († 320).
Cat. Sfântul Simpliciu.
Prot. Luiza.

„Trei sare și-au tăiat trupul pe aceea nemuririi românești, își merită slava și cinstirea noastră"
(M. I. Antonescu)

C. a. — Joi 2 Martie

SITUAȚIA PE FRONTURI

FRONTUL DIN RĂSĂRIT

In sectorul de nord al frontului de Răsărit, după o pauză destul de îndelungată, sovieticii au început la nord-est de Kerci noui atacuri.

Folosind ceața artificială și forțe destul de importante, bolșevicii au încercat să facă o breșă în frontul defensiv german.

Cea mai mare parte din asalturile lor au fost nimicite încă din momentul declanșuirii lor.

O singură pătrundere făcută de inamic a fost respinsă printr'un contra-atac imediat dat de forțele locale germane.

Avioanele germane au participat cu multă eficacitate la acest succes defensiv.

La sud-vest și nord-vest de Krivoirog, sovieticii au continuat încercările lor de străpungere, dar au fost siliți să se retragă cu pierderi sângeroase.

După curățirea unei breșe vechi, au fost făcuți numeroși prizonieri.

La vest de Zvenigorovka, sovieticii au reușit să pătrundă trecător în primele linii germane, însă au fost respinși printr'un contra-atac până la bazele lor de plecare, lăsând pe teren numeroși morți și răniți.

In sectorul Lusk-Novel, lupte violente și cu rezultate schimbătoare, de ordin local, au continuat să fie înregistrate.

După ce inamicul a reușit în mod trecător să cucerească regiunea din preajma unui râu, el a fost silit printr'un atac de flanc să părăsească noul cap de pod situat în regiunea Lusk.

In cursul acestor lupte, bolșevicii au suferit importante pierderi.

In regiunea dela nord-vest și nord de Novel, o acțiune germană de curățire a făcut progrese însemnate.

In acest loc au fost luați peste 180 de prizonieri.

In sectorul central, la sud de Bobuisk, au început lupte deosebit de înverșunate, în cursul cărora bolșevicii, au aruncat din nou la asalt, mai multe divizii de infanterie sprijinite de tancuri.

După lupte înverșunate, trupele germane au reușit să își păstreze pozițiile pe toată lungimea lor.

La sud-est de Vitebsk, atacuri înverșunate repetate, date de bolșevici, împotriva frontului de pe Lutșesa, au fost din nou respinse, inamicul suferind pierderi sângeroase.

Sovieticii au reușit să formeze un mic cap de pod, pe malul de vest al Lutșesei, dar printr'un contra-atac dat de rezervele locale germane, acesta a fost complect nimicit.

In sectorul nordic, la nord-vest de Nevel, inamicul a trecut la atac, aruncând în luptă mai multe divizii de infanterie.

Grelele lupte ce s'au dat, au adus un succes defensiv complect.

In cursul luptelor, zece tancuri grele sovietice au fost distruse și alte 13 au fost scoase din uz.

La răsărit de lacul Pskov și la Narva, atacurile repetate ale inamicului, au rămas fără efect.

FRONTUL DIN ITALIA

Pe frontul dela capul de pod Nettuno, a domnit vie activitate de luptă.

Trupe germane de șoc, destul de puternice, au reușit cu acest prilej să-și îmbunătățească local pozițiile, la vest de șoseaua ce duce dela Aprilia spre Anzio, în ciuda dârzei rezistențe a inamicului. Din mâinile anglo-americanilor a fost smuls un grup de case apărat dârz.

Prin atac dat ulterior, trupele germane au mai putut cuceri două înălțimi, care se află în imediată apropiere de Campo di Carne.

Trupele de invazie au pierdut cu acest prilej mai multe sute de morți și 120 de prizonieri.

Repetatele contra-atacuri ale anglo-americanilor s'au prăbușit sângeros în focul armelor defensive germane.

Luptele de aci și din sectorul apropiat au căpătat o amploare mai mare. Imediat la est de șoseaua Aprilia-Anzio, un grup de șoc german a pătruns încă odată în pozițiile inamice, aruncând în aer un mare depozit de muniții. Grupul de șoc s'a înapoiat apoi fără pierderi în liniile germane.

RĂSBOIUL AERIAN

In noaptea de 29 Februarie, avioane germane de bombardament au sburat pe deasupra Londrei.

Artileria antiaeriană germană a marinei și de bord, a doborît deasupra portului Boulogne, din mai multe avioane inamice, care atacau în zbor razant, două bombardiere cu câte patru motoare și unul cu două motoare.

Așa dar, forțele navale, artileria antiaeriană de bord a vaselor de comerț și artileria antiaeriană a marinei, au doborît dela 21 până la 29 Februarie, în acest sector un total de 22 avioane inamice.

In cursul dimineții de 29 Februarie, formațiuni de bombardiere nord-americane, au sburat deasupra Germaniei de nord-vest.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", București, str. Sărindar 5-7-9, înmatriculată No. 156/942 în Reg. Of. Com. București.
Tipărită la 1.III.1944